

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 23. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2009

Underkastelse eller hjemsendelser

Europa, verdensdelen, som fostrede demokratiet, som afskaffede slaveriet og udviklede tanken om det enkelte menneskes værdighed og integritet; som skabte kunstnere som Mozart og Leonardo da Vinci; som frembragte den industrielle revolution med maskiner og viden, der mangedoblede det antal mennesker, Jorden kan brødføde og som gjorde det muligt at afskaffe fattigdom og sygdom; som skabte den videnskab, der gjorde det muligt at sende mennesker til månen og udvide menneskets erkendelse, og som skabte samfund med retfærdighed, lighed, velstand og tryk-
hed i en grad, verden ingen sinde tidligere har kendt til. -

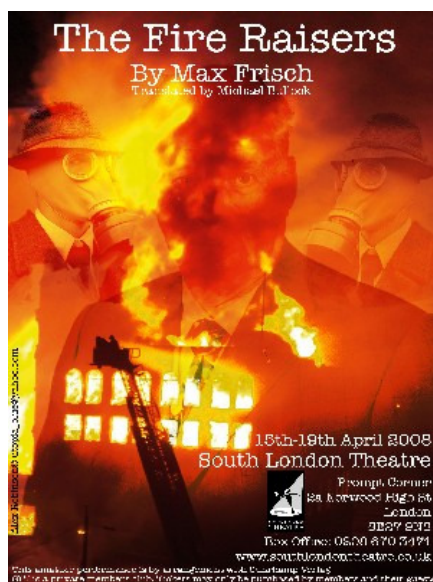
Dette Europa har nu på toppen af sin succes tilsyneladende indledt den selvdestruktion, som Eduardo Farah beskrev i sin bog "Økologisk ideologi": "Selvdestruktiv adfærd og faldende fødselstal er midler, som naturen benytter sig af i den hensigt at få nedbragt den menneskelige trussel."

Succesen opfattes som en selvfølge-
lighed, som der ikke er nogen grund til at forsvare, og det kan ende, som det i sin endte for bl.a. Romerriget: Det gik ikke under på grund af pres udefra, men på grund af egen selvdestruktiv adfærd.

Situationen i dagens Europa findes beskrevet præcist i den schweiziske forfatter Max Frisch teaterstykke "Biedermeier og Brandstifterne", som portrætterer den pæne mand, som ikke vil se virkeligheden i øjnene, selvom "brandstifterne" åbenlyst forbereder sig på at brænde hans hus af.

Pæne mennesker af Biedermeier-
typen lader som om, de ikke kan få øje på virkeligheden, og pludrer ufortrødent videre om en "integration", som aldrig vil finde sted.

Muslimere, som i årevis er indvandret til Europa i millionalt, kan ikke beskyldes for hemmelighedskræmmeri. De erklærer åbent og ærligt, at de vil indføre islamisk lov, når de er blevet mange nok. Hvad det kommer til at betyde for Europas indfødte, kan enhver, som ønsker at vide, konstatere ved at se, hvordan mindretal bliver behandlet i de lande, som islam allerede har okkuperet, fra Marokko i vest til Indonesien i øst.

I takt med de indvandrede voksende antal vokser terroren imod Europas indfødte. Alle overfaldsvoldtægter, som blev anmeldt i Oslo i årene 2006-2008 blev begået af ikke-vestlerlændinge, og alle ofre var indfødte norske kvinder. Situationen er tilsvarende i flere og flere europæiske storbyer. Alle, som ønsker at vide, ved det.

I den situation sender man forsvaret til Irak og Afghanistan, - for at forhindre terror i Vesten, siges det. For sådan er man nødt til at handle i en åben og globaliseret verden, påstås det, selvom

enhver kan konstatere, at det kun er den Vestlige verden, som er åben, og at menneskestrømmene kun går én vej.

Den tyske forfatter G. Heinsohn ser krystallklart, når han skriver: "Hold jer for Guds skyld væk. Vestlige lande med én søn pr. familie skal ikke sende deres unge mænd som kanonføde i ungdomspuklernes uafvendelige myrderier."

I dag er politiet jaget vildt i flere områder af Danmark, - forleden måtte det erklære sig ude af stand til at beskytte en demonstration mod moskébyggeri i København. Folk, som udøver vold mod en hel boligkarre eller som chikanerer politiets arbejde, bliver ikke bragt for en domstol - og det gør folk, som har en kugle til en navngiven politiker heller ikke. Til gengæld magtede myndighederne at dømme en 15-årig dreng for "racisme", fordi han havde udtrykt be-
kymring over denne udvikling.

Det er det danske forsvars fornemste opgave at forsvare det danske folk mod udenvælds fjender, som vil berøve folket dets frihed. Når politiet ikke længere magter opgaven, må forsvaret trækkes hjem fra udlandet, så det kan forsvare fædrelandet:

Enhver person "af andet etnisk herkomst end dansk" som på nogen måde truer danskeres frihed, bør ufortrødent sendes tilbage, hvor den kom fra.

Hvis denne selvindlysende fornuft ikke kan vinde gehør, er aftenlandets dage talte. Som en amerikansk forfatter skriver i dette blad om Europas fremtid. Der er kun to muligheder:
underkastelse eller hjemsendelser.

Den Danske Forening har i 22 år argumenteret for sidstnævnte.

HV

Amerikansk skribent:

Europæerne har to mulige løsninger på den muslimske kolonisering: underkastelse eller hjemsendelser

side 4

Honningproduktion i fare

I 1940'erne udgjorde bøgenonnelarver en trussel. I dag er det de generende, men uproductive hvepse.

side 7

PET-rapporten

Rapporten indeholder en interessant omtale af Den Danske Forening og dens modstandere.

side 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskere@danskere.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:

Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:

Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Moske i København

D. 27. august gav et flertal i Københavns Borgerrepræsentation tilladelse til opførelsen af et islamisk såkaldt kulturcenter og en moske på Vibevej i Københavns Nordvestkvarter.

Moskeen kommer til at bestå af blandt andet en 24 meter høj kuppel og to 32 meter høje minareter, hvorfra der dog ikke vil blive kaldt til bøn - i første omgang.

Efter vedtagelsen udtalte miljø- og teknikborgmester Klaus Bondam:

"København har en domkirke, en russisk kirke, en synagoge, og selvfølgelig skal vi også have en ny moske. Jeg håber, det bliver et sted med masser af liv, som inviterer indenfor til besøg og aktivt medvirker til at vise, at København er en mangfoldig by".

Det var en modig udtalelse. Klaus Bondam er kendt som homoseksuel, og det er almindeligt i lande, hvor moskeerne repræsenterer magt, at der gøres kort proces med homoseksuelle. I Iran bliver de almindeligvis hængt op i byggekraner.

*Moskeerne er vore kaserner,
kuplerne er vore hjelme.
Minareterne er vore bajonetter;
de troende vore soldater.
Denne hellige hær beskytter min religion.
Du almægtige. Vor rejse er vor skæbne, døden er martyriet.*

Recep Tayyip Erdogan.
Tyrkiets statsminister
Citeret efter digteren Ziya Gökalp

"Hijaben er den mest synlige manifestation af det forhold, at en kamp om magten i samfundet er indledt. Uanset om de tildækkede kvinder selv har valgt at iklæde sig islamisk signalpåkledning, eller om de er blevet tvunget til det, er den muslimske uniform det mest pålidelige barometer på styrkeforholdet mellem frihedens og totalitarismens kræfter.

Hijaben er tegnet på, at kvinden enten frivilligt eller under tvang er en soldat i den hær, der gennem 1400 år har stillet alle vantro over for følgende valg:

1)Omvend jer til islam, 2) vil I ikke det, så acceptér en fremtid som retsløse dhimmier, og 3) vil I heller ikke det, gå vi til fysisk angreb på jer."

Lars Hedegaard

Islamiseringen af Europa

”EU står overfor en periode med dybtgående sociale forandringer”, skriver Adrian Michaels i Telegraph.co.uk, ”og kun få politikere tager det alvorligt”

”Storbritannien og det øvrige EU ignorerer fuldstændigt en demografisk tidsbombe, nemlig det faktum, at de seneste års voldsomme indvandring, som inkluderer millioner af muslimer, vil forandre kontinentet til ukendelighed i løbet af de kommende 20 år. Næsten ingen politikere eller meningsdannere taler om det.”

Det er fakta som disse, Adrian Michaels fremlægger i sin artikel, som fortæller:

Antallet er overvældende. Kun 3,2% af Spaniens befolkning var født udenfor Spanien i 1998. I 2007 var det 13,4%. Europas muslimske befolkning er mere end fordoblet i løbet af de seneste 30 år og vil være fordoblet igen i 2015. I Bruxelles er de mest almindelige drengenavne nu Mohamed, Adam, Rayan, Ayoub, Mehdi, Amine og Hamza.

Europas lave fødselsrate i kombination med indvandrernes voksende antal vil fuldkommen forandre det, vi forstår ved europæisk kultur og samfund. Den ændrede befolkningssammensætning har langtrækkende konsekvenser for uddannelse, boligforhold, velfærd, arbejdsforhold, kunst og alt andet. Det vil få en afgørende indvirkning på udenrigspolitik: USA's luftvåben har fået udarbejdet en rapport om, hvordan USA's forhold til Europa må formodes at udvikle sig. Alligevel indrømmer europæiske embedsmænd, at disse forhold ikke får den opmærksomhed, de fortjener.”

Adrian Michaels påpeger, at der i de seneste år har vist sig to nye tendenser. Indvandrerne kommer i stigende grad fra lande udenfor de udviklede økonomier, og de kommer i et voksende antal.

Michaels fremhæver, at den voksende muslimske befolkning påkalder sig særlig interesse. Det skyldes ikke, at muslimer er de eneste indvandrere, som kommer i stort antal; der kommer indvandrere fra alle hjørner af verden. Men muslimer repræsenterer et særligt sæt af problemer ud over det faktum, at der er begået folkedrab i Vesten i islams navn.

Michaels påpeger, at enhver ved, at visse områder i visse europæiske byer

Europas lave fødselsrate i kombination med en til stadighed tiltagende indvandring vil fuldkommen forandre det, vi forstår ved europæisk kultur og samfund.

er blevet mere muslimske og at forandringsprocessen går hurtigere og hurtigere. Men det er svært at finde data om udviklingen, fordi fakta anses for kontroversielle: mange EU-lande indsamler ikke befolkningsstatistik efter religion. (Heller ikke Danmark (red.)).

Flere og flere muslimske traditioner vil blive indført i Europa. Her er det bøsser i Iran, der bliver hængt.

Den voksende indvandring har gjort tidligere prognoser til skamme. I 2004 troede man i EU, at den samlede befolkning ville falde med 16 millioner indtil 2050. Nu menes det, at den vil vokse med 10 millioner indtil 2060. Storbritannien forventes at blive det folkerigeste EU-land i 2060 med 77 millioner indbyggere. I dag har Storbritannien 20 millioner færre indbyggere end Tyskland. Italiens folketal forventedes at blive halveret. Nu forventes det at forblive uforandret.

Ifølge USA's institut for folkevan-

dringspolitik vil muslimske indbyggere udgøre mere end 20% af EU's befolkning i 2050, men det gør den allerede nu i flere storbyer. Hvide indfødte vil være i mindretal i Birmingham i 2026, udtaler den amerikanske journalist Christopher Caldwell, og endnu tidligere i Leichester. En anden prognose når frem til, at muslimer vil overstige antallet af ikke-muslimer i Frankrig og måske i hele Vesteuropa ved midten af århundredet. Østrig var 90% katolsk i det 20. århundrede, men islam vil måske udgøre flertallet blandt unge under 15 i 2050, siger Christopher Caldwell

Vækstrater er omdiskuterede. Fødselsrater kan være svære at forudse. Antallet af indvandrere kan falde og vokse. Men den ungarske økonom Karoly Lóránt, som udarbejdede en rapport for EU-Parlamentet, beregnede, at muslimer allerede udgør 25% af indbyggerne i Marseilles og Rotterdam, 20% i Malmø, 15% i Bruxelles og Birmingham og 10% i London, Paris og København, skriver Adrian Michaels, som påpeger:

”Den ændrede befolkningssammensætning skaber bekymring. Opinionsundersøgelser viser, at europæerne mener, at de har fået nok af indvandrere, men politikerne undgår debat om emnet.”

Men der er grænser for, hvor længe politikerne kan ignorere virkeligheden.

”Befolkningsudviklingen vil tvinge politikere til at gøre deres holdninger op før frem for senere, skriver Michaels og slutter:

”På det seneste er enkelte begyndt at tage debatten op. Angel Gurría, generalsekretær for OECD, sagde i juni: ”Folkevandring er ikke en knap, som kan slås til eller fra efter behag. Vi har brug for retfærdige og effektive regler for integrationspolitik; politik, som virker og som kan tilpasses både økonomisk gode og dårlige tider.”

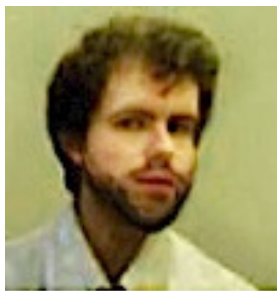
Kilde: Telegraph.co.uk, 8. august 2009

På næste side følger en artikel om islamiseringen af Europa, som tager udgangspunkt i overstående artikel.

Hvordan vil et muslimsk Europa se ud?

Europæerne har to muligheder: hjemsendelser eller underkastelse

Af
Daniel
Greenfield

Artiklen er en oversættelse af "What will a Muslim Europe look like?", som blev bragt i *Conservative Free Press* d. 13. august 2009

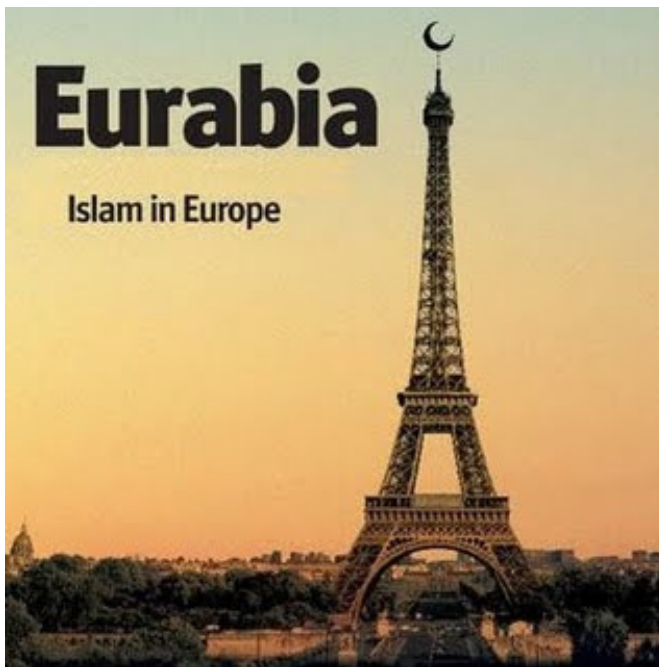
Fornyelig vakte *The Telegraph* opsigt med en undersøgelse, som viser, at en femtedel af EU vil muslimsk i 2050. Det er en stærk bagatellisering af situationen, for hvis man ser bort fra Østeuropa og fokuserer på Vesteuropæiske lande som England, Frankrig og Italien... eller Sverige, så vil islam udgøre en så mægtig minoritet, at den er stor nok til at blive betragtet som en stat i staten. Selv de mest pessimistiske statistikker vil være for optimistiske, hvis de 75 millioner tyrkere i Tyrkiet bliver medlemmer af Den Europæiske Union.

I mellemtiden anslår Rusland, at islam vil være landets dominerende religion i 2050. Russerne har gjort hvad de kunne både i Sovjet-tiden og i tiden under Putin for at forøge fødselsraten, men den er alligevel kun det halve af fødselsraten i Uzbekistan eller det krigshærgede Tjetjenien. Mens den russiske befolkning forventes at falde med næsten 50 millioner til 100 millioner i 2050, så vil muslimernes befolkningsvækst have opvejet faldet. Efter at have prøvet med de sædvanlige tilskud til børnefamilier og efter endog at have forsøgt at lokke jødiske udvandrere tilbage fra Israel, forlader russerne sig nu at opretholde kontrollen via sit netværk af statskontrollerede moskeer, som kun må prædike hellig krig imod Amerika, England og andre ikke-russiske vantro. Det er en absurd strategi, men ikke mere absurd end den, som man forlader sig

på i Europa.

Europa er ikke hæmmet af en befolkning, som dør af alkoholforgiftning, eller som forsøger at flygte til udlandet. Europa dør i stedet for en langsom død på grund af socialisme. Høje skatter og sene ægteskaber med tilhørende lave fødselsrate, har ramt Europa hårdt. Forsøg på, under økonomiske opsving, at kompensere for huller i arbejdsstyrken ved hjælp af indvandring har åbnet porten for indstrømning af barbarer til alle større europæiske byer.

De gamle europæere har for at vane at leve komfortabelt, at tage på udenlandsrejser og at have masser af tid til fritidsaktiviteter og underholdning. Ofte har de ingen børn, eller de har måske et eller to, som de opdrager med ligegyldighed og luksus, hvis de kan afse tid til det. Den nye europæer hedder formodentlig Muhammed. Han har dobbelt så mange børn, måske dobbelt så mange koner, og han bruger mindre tid på at fornøje sig med opera og ferierejser og mere tid på at bygge en fremtid for sin familie.

Den gamle europæer har formodentlig kun en begrænset interesse for kirke eller synagoge. Hans børn har måske oven i købet en direkte fjendtlig holdning til organiseret religion. Kirkerne og synagogerne vil forsøge at lokke hans børnebørn indenfor med alle muli-

ge former for pop og pjat, men selv hvis det skulle lykkes, vil der ikke være meget, der kan fastholde deres interesse. Den nye europæer vil have en solid moske. Udenfor moskeen vil han lytte til islamiske prædikener på sin media player eller mobiltelefon. Familiebånd vil skabe stærke religiøse i den næste generation, og der vil altid være en bror med en skarp kniv til den datter, som træder ved siden af den slagte sti.

Resultatet er ikke vanskeligt at forudsæ. Europas venstrefløjspartier har omfavnet muslimerne som stemmekvæg og presser på for at give dem fulde borgerrettigheder og for at for at skabe noget, som kun kan kaldes integration ved at gøre vold på begrebet. For det er ikke så meget muslimerne, der bliver integreret i Europa, som det er Europa, der bliver integreret i den islamiske Ummah.

Europas regeringer har i stærkere og stærkere grad valgt at bøje sig for det uundgåelige og har accepteret den muslimske magtovertagelse som en realitet, mens de foregøgle sig selv, at det kan foregå på deres betingelser. De leder efter et fælles udgangspunkt ved at acceptere nogle muslimske traditioner, mens muslimer til gengæld accepterer den europæiske måde at gøre tingene på - som f.eks. Sarkozys Middelhavsunion. Det er alt sammen forsøg fra døende europæiske stater på at tilpasse sig det fremtidige muslimske Europa.

Sådanne planer bygger på den uholdbare forudsætning, at et ikke-muslimsk mindretal kan bestemme over et muslimsk flertal ved hjælp af alt andet end smarte kneb eller rå magtanvendelse - de to metoder, som Rusland har benyttet sig af i et forsøg på at kontrollere sin voksende muslimske befolkning.

De europæiske staters håbefulde satsning på integration svarer i virkeligheden til, at de forsøger at tømme en båd for vand ved hjælp af en spand med hul i. Når muslimerne er blevet integreret,

vil deres fødselsrate falde. Det lyder måske vældig godt, men det byder i virkeligheden blot, at den gammeldags slags muslimer til enhver tid vil overgå både europæerne og integrerede muslimer i antal.

Set i perspektivet af naturlig udvælgelse vil integrerede muslimer overtage europæernes hæmsko i form af en lave fødselsrate. Imens vil der ikke mangle pakistanere, marokkanere, somaliere og andre gammeldags muslimer, som er ivrige efter at berøve de vantro og deres tilhængere alt hvad de ejer og har.

Desuden kan man ikke med et trylle-slag løse ummah-problemet ved hjælp af lidt folkeblanding og forbud mod tørklæder. Der er kulturelle og religiøse barrierer, som man ikke bare kan springe over ved hjælp af velmenende retorik, især ikke når denne velmenende retorik vedblivende insisterer på, at der for det første ikke er nogen problemer med islam, og at enhver løsning skal indeholde belæring af europæerne i at være mere tolerante. Europæerne har imidlertid allerede lært at tolerere millioner af muslimer. Omkring år 2050 vil deres tolerance nå et toppunkt. Fra da af vil det dreje sig om at lære muslimerne at tolerere europæerne. Det er faktisk spørgsmålet allerede i dag.

Så hvad vil fremtiden byde Europa? Konstantinopel giver et fingerpeg, men selvom Tyrkiet igen står ved Europas dørrtrin, så er Europa ikke Byzants. Der vil ikke blive nogen krige, kun en langsom og gradvis magtovertagelse, som er godt på vej.

Forsøg fra europæisk side på at finde et fælles grundlag er ikke andet end overgang til islamisk styre set fra muslimsk side. Det er en overgang, som begynder med, at europæiske institutioner tilpasser sig muslimske traditioner og love. Ligesom kolonitidens institutioner blev overtaget fra europæerne, vil processen fortsætte i selve Europa, når banker, politistyrker og sociale institutioner bliver mere og mere muslimske.

Muslimske helligdage vil blive offentlige på linje med de indfødtes helligdage. Muslimsk tilstedeværelse i politiet vil vokse - lidt efter lidt. Muslimske byrådsmedlemmer vil blive efterfulgt af muslimsk borgmestre og muslimske statsministre. Denne udvikling vil naturligvis blive ledsaget af en masse snak om, hvor vidunderlig denne forandring

er og hvor åbne og tolerante vi nu er blevet. ”Er det ikke historisk, dette nye Europa!”, vil de sige. Og det er bestemt historisk. Der er historiske begivenheder ved slutningen af en æra, ligesom der er historiske begivenheder ved begyndelsen på en ny. Og store historiske begivenheder giver altid anledning til spørgsmålet om, hvorvidt det er begyndelsen eller slutningen af en historie, vi nu er vidner til.

Hvad muslimerne ikke kunne klare med militære midler, klarer de nu ved at sende millioner af civile ind i Europa

Alle denne historie vil naturligvis ikke fjerne al volden. Muslimske områder vil brede sig som sorte huller af kriminalitet - uden anden form for politi end muslimsk politi. I disse områder vil der blive bygget bomber, der vil blive holdt rabiater prædikener, stjalne biler vil blive afleveret ved værksteder, og narkotika vil blive smuglet igennem til distribution udenfor områderne. Mord, massevoldtægt og alle former for kriminali-

Sund skepsis i København

tet vil finde sted her uden at det vil blive kendt udenfor, og uden at nogen vil gribe ind. Fra disse sorte huller vil der desuden lyde et konstant hyl om racisme, og når det falder dem ind, vil bandede af ”unge” gøre fremstød og brænde og plyndre.

Med tiden vil råbene om racisme og plyndringstogterne bane vejen for krav

om et selvstyrende område, en stat i staten. Og politikerne vil nikke og sige: ”Ja, det er den bedste løsning på problemet. Det er som om vi ikke har kontrol over området, som det er nu.” Og så vil Europa have sin egen Palæstina-stat i Paris og Oslo, i Manchester og Bruxelles. Stater hvorfra der snart vil flyve raketter og udsendt selvmordsbombere. Og blodet vil flyde, indtil der er indgået tilstrækkeligt med kompromisser og der er givet efter overfor Sharia og muslimsk lov, så Europa endelig kan blive Eurabia.

Tidspunktet kan ikke forudsiges præcist. Den vigtigste variabel er indvandringen, som afhænger af udviklingen i verdensøkonomien og den førte indenrigspolitik. En anden variabel er fødselsraterne for tredje- og fjerdegeneration af muslimske indvandrere. Og så er der de store ubekendte såsom tyrkisk medlemskab af EU, atomkrig mellem Indien og Pakistan, og et kollaps i Irak, som vil medføre en ny flodbølge af flygtninge. Endvidere er der det uvisse spørgsmål om, hvor mange europæere, som vil gå over til islam, og om, hvordan udvandring fra Europa vil påvirke tallene. At forudsige datoer er for spåkoner. Men at forudsige tendenser forudsætter ikke en krystal kugle, men blot evnen til forudse bevægelige objekters fremadrettede bevægelse.

Så længe europæernes fødselsrate falder mens Europas grænser står åbne, og politikerne forbliver uvillige til at hjemsende de tidligere gæstearbejdere til deres hjemlande, er Europa dømt til undergang. Tidspunktet er usikkert, men kursen er ikke til at tage fejl af.

Når det gælder muslimer har Europa, Israel, Amerika og alle andre lande, som er inficeret med den islamiske plage kun ét valg: at deportere dem eller at underkaste sig dem. Europa har valgt at underkaste sig. Israel har valgt at dele sig, hvorved pinen trækkes i langdrag. Amerika har valgt at lade, som problemet ikke angår dem. Gennem disse valg har de alle beredt vejen for deres egen ødelæggelse.

Oversættelse: Harry Vinter

David Greenfield er skribent og free-lance kommentator bosat i New York. Han har sin egen blog: Sultanknish.blogspot.com

Endnu en overspringshandling

Af Tomas Kierstein

Naser Khader (K) forslår, at de muslimske hovedbeklædninger til kvinder, der dækker hele ansigtet, forbydes i det offentlige rum. DF og S bakker op om forslaget, mens V er imod.

Ser man helt neutralt og isoleret på forslaget, er det jo egentlig problematisk. Det strider mod vore frihedsprincipper, at myndighederne overhovedet blander sig i nogens valg af påklædning, så længe de ikke render nøgne rundt alle steder.

Omvendt adskiller disse beklædningsgenstande sig fra andet tøj, derved, at de har karakter af en uniformering, der ikke blot sender et signal om bærerens selvforståelse:

Det virkelige budskab er en implicit ringeagtstryk, overfor de omgivelser, der ikke bærer samme beklædning. Det strider mod vort mest fundamentale lighedsprincip, fordi det ikke blot signalerer en meningsforskel, men også påstanden om at meningsforskellen sætter en forskel på værdien af de mennesker, der mener h.h.v det ene og det andet.

Men det gælder ikke jo kun for hijab og niqab. Princippet er nøjagtig det samme m.h.t de meget mere udbredte tildækningsformer, hvor ansigtet kan ses.

Hijab og niqab er så ekstreme, at der kan argumenteres mod dem ud fra rent praktiske årsager. Og det er derfor man kun tør fokusere på disse. Khader vil nok næppe turde angribe de mere bløde tildækningsformer. Om ikke for andet,

så fordi hans egen mor bærer dem. Men signalet er og bliver det samme. Og derfor er dilemmaet også grundlæggende det samme:

Et forbud strider mod friheden. At de bæres er en hån mod ligheden.

Miseren er, at man overså noget, dengang man åbnede for en masseindvandring af muslimer til Vesten:

Det gamle slogan "Frihed, lighed og broderskab", er ikke universelt. Illusionen byggede på, at man troede, at blot man proklamerede frihed og lighed, så ville broderskabet indfinde sig. Men det forholder sig omvendt:

For at friheden og ligheden kan være i samme hus, fordrer det, at broderskabet er til stede. Broderskabet er et andet ord for en fælles sædelighed; en fælles grundopfattelse, af hvad der op og ned, ret og vrang, og - vigtigst af alt - hvad det vil sige at være et menneske.

Måden, hvorpå man beskytter friheden og ligheden, er derfor at beskytte broderskabet.

Og broderskabet kan ikke designes. Det er en organisk fremvokset forudsætning, og den forudsætning bevares bag grænser.

Det har man i humanismens og idealismens navne ladet hånt om. Derfor står vi i en situation, hvor der reelt kun er tre valgmuligheder:

1) At fortsætte, som om intet var hændt, og overlade vore efterkommere til trældom eller borgerkrig.

2) At forsøge at lappe på problemerne, hvilket dels kun er en udsættelse af ulykkerne, og dels samtidig indeholder risikoen for en meget betænkelig udhuling af friheden nu og her.

3) At gøre grundlæggende op med illusionen, repatriere broderparten af de muslimer, der befinder sig i Vesten, og vende tilbage til en traditionel og restriktiv grænse- og migrationspolitik.

Det etablerede politiske system sidder i saksen. For ser man problemerne i øjnene, vil det betyde et sammenbrud af dets repræsentanters selvopfattelse på afgørende punkter.

For det første vil det nemlig betyde, at man skal indrømme, at man tog fuldkommen fejl, og at mange af de stemmer, som man hånlige har afvist og defameret, i virkeligheden har ret og har haft det hele vejen.

For det andet vil det betyde, at man må påtage sig det fulde ansvar for de ulykkelige personlige skæbner blandt de herboende muslimer, som uvægerligt vil komme i kølvandet på de nødvendige tiltag.

Forslaget er derfor, selvom det umiddelbart lyder som handlekraftigt, blot endnu overspringshandling.

Menneskerettighederne er ikke universelle, men europæiske!

Det hævdes fortsat ofte, at Danmark er på kant med eller ligefrem har overtrådt menneskerettighedskonventionerne. Der henvises til disse konventioner, som om de havde en særlig status i forhold til dansk ret.

Meningsdannere som f.eks. Klaus Rothstein og Morten Kjærum har på forskellige tidspunkter hævdet, at den danske stat overtrådte disse konventioner.

Til det er blot at sige: nej, den danske

stat har aldrig været i nærheden af at overtræde noget som helst. Den danske stat hylder i praksis en række frihedsrettigheder, som er at ligne med menneskerettighederne, men som fortsat er de danske rettigheder, som den danske stat har givet de danske borgere, fordi de var vestlige, og følgelig fordi de også var danske, men på ingen måde fordi de var universelle.

Hverken det danske folk eller den danske øvrighed skylder altså den euro-

pæiske menneskerettighedskonvention noget som helst. Det forholder sig præcist omvendt. Den europæiske menneskerettighedskonvention er blot en afspejling af de rettigheder, som de europæiske folk historisk har tilkæmpet sig. Disse rettigheder skal vi gøre alt for at bevare. Vi skal ikke gøre det, fordi de er universelle, men fordi de er specifikt danske, og fordi de er specifikt vestlige.

Uddrag af kronik af Morten Uhrskov Jensen i Jyllands-Posten 31/8 2009

Honningproduktion i fare

Uproduktive hvepse udgør en voksende trussel imod de nyttige bier

Af Poul Berg

Danske biavlere klager nu sammen med udenlandske kolleger over forholdene på honningmarkedet.

Gennem årtusinder har man kendt til biavl, hvor de små, vingede væsener har tjent menneskeheden med produkter, der ud over det sunde indhold også har forsydning tilværelsen for os.

Gennem de seneste tredive år har sagen taget en drejning. Hvepse fra andre dele af verden har på grund af pladsmangel og misundelse over biernes succes invaderet Europa og Amerika, hvor de kræver at blive modtaget og respekteret på samme måde som bierne.

Insektrettighedskommissionen har taget dette krav meget alvorligt, idet man udtaler, at de to forskellige udgaver ligner hinanden så meget, at man ikke kan gøre forskel på trods af de meget insekkelige forskelle i levevis. Specielt skræmmende er hvepsenes tro på egen ufejlbarlighed.

Biavlerne, der indrømmer visse lighedspunkter, påpeger, at der er pokker til forskel i kulturen. Bierne har aldrig tænkt på andet end at samle nektar i marker og haver, hvor de samtidig med deres trofaste besøg har beriget livet og naturen. Hvepsene har aldrig produceret noget som helst, der kunne bruges til noget fornuftigt.

Når man fremhæver, at hvepsene kun kendes for at angribe og stikke menneskeheden, kommer der fra kredse uden for biavlerforeningen straks den påstand, at bier også stikker mennesker, så hvor er forskellen? Her må man med lidt fornuft i behold kunne forklare, at bier kun stikker, når de selv er i fare. De gør det endog kun nødt, da de med deres stik samtidig siger farvel til deres brod, og det overlever de ikke. Hvepsene har ikke på samme måde modhager på deres brod, hvilket betyder, at de kan trække den fri igen efter kampen og bruge den igen og igen, som var det en dolk.

Hvepsene er kommet, og de har fået tildelt samme rettigheder som bierne. Med de højeste tanker om egen godhed har de insektuelle medborgere anvist hvepsene boliger i de bestående bigårde. Man havde dog ikke forudset, at en hvepsesværm ville holde ubrydeligt sammen, således at bierne i det aktuelle stadi blev tvunget til at forlade kuben. Hvepsene fortærer den af bisamfundet producerede honning, og bierne må hele tiden frygte hvepsenes brod. Hvis de vil

forsvare sig, er det med livet som indsats, og ingen tager sig af det på bistadkontoret. Når en kube på denne måde er evakueret af bierne, gør hvepsene kubens til no-fly-area for bierne, og nærmer de sig, er der krig i luften.

I begyndelsen af besættelsen kunne biernes dronning ikke lide bemærkningerne fra hendes egne om hvepsene, der

for hende var dumsmarte og uvelkomne, men ingen ved rigtig, hvad hun mener nu, hvor problemerne tårner sig op og truer med udryddelsen af de små honningproducenter. Hvepsene har erklæret, at de agter at udrydde bierne – uden tanke om, hvad de så skal leve af derefter.

Mindet om, hvordan man tidligere bekæmpede hvepse, er ikke helt udvisket. Det var noget med en fakkellunderboet; men det skal man være sig vel for at sige noget om i dag.

Tørklæder og gruppepres

Forfatter: Keld Anthony

Jeg var i sin tid lærer på en af de skoler, som havde flest indvandrere. Det er godt nok omtrent 30 år siden.

På den tid gik de muslimske piger ikke med tørklæde. Man kunne se deres kønne hår. De var mere frie, selvom man også dengang kunne mærke islams styrkende kræfter. I min klasse havde jeg en tyrkisk pige med en helt utrolig sans for rytme og dans. I første og anden klasse fik hun lov at danse tyrkiske folkedanse for os andre, men efter den tid forbød

hendes far hende at danse mere. Hvor var det synd.

Problemet med burkaer og tørklæder er, at de pådattes af de muslimske omgivelser. Min kone gik i sin tid til danskundervisning. Her var også tyrkiske kvinder. Gud hjælpe mig om ikke nogle af deres mænd troppede op for at se om deres koner huskede at bære tørklæde. Vi bliver nok nødt til at forbyde disse beklædninger, selvom det er beklædning.

Bare 30 gr. tekstil ?

Iransk kvinde arresteres for ikke at tildække sit hår behørigt.

Den Danske Forening – antiekstremister i midten af mainstream

I sin bog "The Enemy of My Enemy. The Alarming Convergence of Militant Islam and the Extreme Right" (2006) gennemgår sociologiprofessor George Michael fra Kansas Universitet det stadig større sammenfald mellem højreekstremister og islamisters kamp, primært næret af antisemitisme og antiamerikanisme.

Ledende revisionister såsom David Duke og Jürgen Graf ser store perspektiver i et samarbejde med muslimer mod Israel og globaliseringen, og revisionisterne i Institute for Historical Review holder konferencer, hvor der tales engelsk, fransk og arabisk. Instituttets leder har adskillige gange været interviewet i den iranske statsradio ("Iran" betyder "arisk" på persisk). Mange vestlige nynazister og revisionister gæstede også Saddam Hussein. Den muslimske gruppe Muslims of America bringer sigende nok artikler af David Duke og andre højreekstremister, ligesom muslimer har uddelt Duke-tryksager i universitetetsmiljøer. Der er også tætte forbindelser mellem Ahmed Ramis Radio Islam

og nynazister/revisionister, og mellem Hizb ut-Tahrir og det tyske nationaldemokratiske parti, NPD.

Forskellen mellem vestlige højreekstremister og islamister er dog ikke mindst, at bortset fra det store bombeattentat i 1995 i Oklahoma City har højreekstremister ikke begået terror i nærværdig grad (og selv i Oklahoma var der muligvis en irakisk forbindelse). Men fælles for højreekstremister og islamister er til gengæld i høj grad konspirationsteoriene, ifølge hvilke især jøderne holder historiens gang i et jerngreb. Der er vel altid elementer af sandhed i en konspirationsteori, men at se konspirationer og ikke et utal af modstridende viljer som den afgørende årsag til historiens gang er et karakteristisk for det lukkede tankekredsløb, der præger både islamister og højre- (og

venstre-)ekstremister.

(Konspirationsteorier forklarer således ikke, hvorfor det "jødestyrede" USA støtter muslimer i alle konflikter – undtagen den med Israel... Eller rettere: Der udtænkes jo så en forklaring, så brikkerne passer i puslespillet, for det formår konspirationsteorier altid).

Sympatien for nazismen findes historisk selv hos "moderate" muslimer, fx kom den fremtidige præsident Sadat i en egyptisk avis i 1953 med en planlagt velkomstmåle til Hitler, hvis denne skulle komme tilbage: "Kære Hitler, jeg byder dig velkommen tilbage af hele

"Den eneste religion, jeg respekterer, er islam. Den eneste profet, jeg beundrer, er profeten Muhammed." Mange tyske nazister tjente da også senere regeringer i muslimske lande, og nogle faldt i kamp mod Israel. Også moderne højreekstremister fra det belgiske La Nation Européenne til lederen af det franske "nye højre", Alain de Benoist, har lagt planer om alliancer mellem Europa og muslimer imod USA.

Historikeren Walter Laqueur observerede i 2003, hvordan den ekstreme højrefløj i USA siden 1960'erne har ændret sig fra at være ultrapatriotisk til at blive

antipatriotisk og nihilistisk. Man må sige, at vejene skiltes i det såkaldte højreekstremistiske miljø i hele Vesten, da masseindvandringens trussel begyndte at stå klart. De empirisk/pragmatisk tænkende nationalister, der tidligere har flirtet med antivestlige alliancer, såsom British National Partys Nick Griffin, afviser nu kategorisk en sådan alliance, fordi det vigtigste er kampen mod islams indtrængning her, mens de egentlige ideologiske ekstremister i bund og grund aldrig har været patrioter, men nærer et

sådant had også til Vestens eget nuværende samfund, at de allierer sig med tilmed Vestens geopolitiske dødsfjender i kampen mod det – ud fra tid- og stedløse konspirationsteoretiske tankegange, hvor idealiserede enheder slås i en fiktiv skyggeverden.

Blandt disse modsætninger er det klart, hvor Den Danske Forening står: I den danske virkeligheds muld solidarisk med hverdagens danskere, hvor ethvert lille skridt, der bringer danskerne nærmere til ganske konkret at være herrer i eget hus, finder os som pragmatiske samarbejdspartnere. Lige langt fra højreekstremister som fra multikulti-idealister, der jo også er ekstremister i forhold til den danske historiske normalitet, vi står fast på at forsvare.

Peter Neerup Buhl

6. A photograph of the Grand Mufti of Jerusalem reviewing the Nazi "Korps" S.S. division in Yugoslavia in 1944. In an address to the Muslim troops, the mufti put Islam and Nazism on the same level, claiming "there were considerable similarities between Islamic principles and National Socialism". Copyright © 1996 Topham Picturepoint.

Nazister og muslimer har altid haft et hjerteligt forhold til hinanden. Her inspicerer stormuftien af Jerusalem med heil-hilsen muslimsk-bosniske tropper i 1944.

mit hjerte. Du er blevet besejret, men faktisk burde man betragte dig som den virkelige sejrherre. Der vil ikke blive fred i verden, før Tyskland indtager førstepladsen. Din største fejltagelse var at åbne for mange fronter, men alt er tilgivet, for du er et lysende eksempel på tro på ens fædreland og folk. Du er udødelig, og vi vil ikke blive forbavset, hvis vi ser dig igen, eller en ny Hitler, i Tyskland."

Som en indfødt svejtsisk højreekstremistisk konvertit til islam udtrykker det, har muslimer en anderledes positiv holdning til Hitler end vesterlændinge: "Når muslimer nu protesterer mod USA, siger de, at Bush eller Sharon er som Hitler. Det siger de ikke indbyrdes, men fordi de ved, at det påvirker den vestlige opinion."

Omvendt beundrede Hitler islam:

FN mangler mad til verdens fattigste!

Lige siden Den Danske Forenings stiftelse, har DDF haft den opfattelse, at verdens flygtninge og fattige, skal hjælpes i deres respektive nærområder, hvor de økonomiske midler, kan hjælpe 10-15 nødstedte, for det samme beløb som en enkelt person koster de vesteuropæiske lande, ved at give asyl i Europa.

Det har aldrig vundet genklang i de politiske partier. Den Danske Forening, blev udskreget som en umenneskelig og racistisk organisation, hvis menneskesyn var forfærdelig.

Nu her 23 år senere, står vi med en godt en halv-milliard flere mennesker, - fortrinsvis i de fattige lande, - der mangler mad, medicin o.m.a. Det er samtidig i en tid, hvor den globale finanskrise, har tømt kasserne for økonomiske midler.

Og hvad værre er, der er lang udsigt til en bedring. Det går samlet set stadig baglæns med økonomien i alle de store lande, som skal trække os fri af krisen.

I en sådan situation ville det være godt, hvis eksempelvis Danmark havde sparet nogle midler op på en nødhjælpskonto, - i stedet for at bruge milliarder af kroner på nogle tusinde flygtninge i Danmark.

Ritzau oplyser d. 30.juli følgende:

"FN's fødevareprogram har ikke fået de lovede donationer fra verdens regeringer og må derfor droppe fødevarehjælp til flere af de allermest trængende.

FN's verdensfødevareprogram, WFP, mangler penge, og det kommer til at gå ud over flere af de mennesker på kloden, som mangler mad." Det siger lederen af WFP, Josette Sheeran.

" - Vi skærer tre milliarder dollar (knap 16 milliarder kroner, red.) af vores program, hvilket betyder en reduktion i rationerne og i programmer verden over. Også dem til verdens mest

sårbare mennesker," siger hun.

Ifølge Sheeran har WFP ikke fået de donationer, som flere regeringer har lovet at bidrage med. Hun vil ikke sætte navne på de lande, som ikke har levet op til deres forpligtelser, men siger, at de udeblevne donationer skyldes stramme budgetter i flere lande på grund af den globale økonomiske krise.

Fødevareprogrammet står over for en farlig mangel på nødfinansiering uden fortilfælde. Det skyldes hovedsageligt, at behovene, som blev kraftigt øget sidste år på grund af fødevarekrisen, ikke er blevet mindre. De er faktisk blevet større, ligesom antallet af sultne er øget, siger Josette Sheeran.

Josette Sheeran's udtalelser kom på en pressekonference i Washington, hvor hun mødtes med flere af den amerikanske præsident Barack Obamas højtstående embedsmænd, amerikanske kongresmedlemmer samt ansatte i Verdensbanken.

Til vore hjemlige politikere vil jeg sige: Tænk i Tide.

Poul Vinther Jensen

15-årig dreng dømt for "skrivefrækhed"

Ved retten i Rønne blev den 15-årige dreng onsdag 26. aug. idømt 10 dagbøder á 200 kr. for at ha' fremstillet islamkritiske plakater.

Ilg. www.tv2bornholm.dk blev hans plakater eller løbesedler hverken ophängt eller uddelt. Alligevel straffes den 15-årige efter straffelovens § 266 b (racismeparagraffen), der udtrykkeligt taler om udbredelse til "en videre kreds".

Både anklager og forsvarer lagde op til en betinget fængselsdom for det ikke-distribuerede materiale. Dommeren idømte dog bøde pga. førstegangsforselse.

Den 15-åriges plakat og en løbeseddel opfordrede til et islam-frit Danmark. Det nævntes, at en "rotterede" af muslimer "ville dræbe jøder, kristne, homoseksuelle og andre ikke-muslimer, for at leve op til islams regler." Samt at musli-

mer "forgifter os med aids" og "stjæler vores kvinder." Den 15-årige fremførte i retten, at teksterne var baseret på hans studier af islamisme. Han var dog klar over, at kun et fåtal ekstremister vil føre blodig krig mod "os vantro".

Af referaterne synes at fremgå, at rigtigheden eller urigtigheden i påstandene ikke blev diskuteret.

Her er Grundlovens § 77:

Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde påny indføres.

Her er Straffelovens racismeparagraf § 266 b:

Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues,

forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpene omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Her er Menneskerettighedserklæringens artikel 19:

Enhver har ret til menings- og ytringsfrihed; denne ret omfatter frihed til at hævde sin opfattelse uden indblanding og til at søge, modtage og meddele oplysning og tanker ved et hvilket som helst meddelelsesmiddel og uanset landegrænser.

Kilder: www.tv2bornholm.dk 21. aug. og 26. aug. + www.jm.dk

Erik Christiansen

PET-rapporten

PET kommissionens beretning rummer også en omtale af Den Danske Forening – der beskrives som ikke-ekstremistisk ...

Af Ole Hasselbalch

PET kommissionens beretning bind 11 "PET'S OVERVÅGNING AF DEN YDERSTE HØJREFLØJ 1945-1989" rummer en omtale også af Den Danske Forening (rapporten s. 154 ff).

Det fremgår ikke, hvad der efter kommissionens mening kvalificerer til rubriceringen på denne "yderste højrefløj". Men et eller andet sted har man jo altså skullet anbringe foreningen, der sikkert var blevet endnu mere fornærmet ved at blive sat i bås med den "yderste venstre-fløj".

PET selv registrerer foreningen som ikke hørende til den ekstreme højrefløj: "PET bemærkede, at DDF ikke kunne betragtes som en højreekstremistisk bevægelse, selvom den blev omtalt som racistisk og nazistisk i pressen." Samstedts rapporteres PET for at have vurderet foreningen som "ufarlig", fordi den ønskede at virke med demokratiske midler (s. 162). PET-medarbejderen på sagen forklarede således "at PET's primære interesse i forhold til DDF var den eventualitet, at der kunne være for-søg fra nazistisk side på at infiltrere og påvirke foreningen." (s. 166). "Medlemmerne af DDF var man i sig selv ikke interesseret i at følge" (s. 166).

Det er betryggende, at PET altså ikke blev offer for pressens fantasifulde fremstilling af foreningen. Foreningens udsendelser dokumenterer til overflod, hvorledes det billede af den, pressen opbyggede, hviler på fup og fidus. Den ene fantastiske historie brugtes som belæg for den næste, og pressen opgenereede på den måde efterhånden et noget, som aldeles slap forbindelsen til virkeligheden.

Det er derfor ikke heldigt, at en væsentlig del af beretningsrapportørens (lektor, ph.d. Johnny Laursen) egne indledende oplysninger om foreningen (ifølge fodnoterne) bygger netop på pressens rapporter. Hvorfor skal læseren f.eks. i en sådan beretning høre gentaget fantasital for antallet af "moddemonstranter" ved foreningens arrangementer, hvorfor skal det tilsløres, hvem disse såkaldte demonstranter var, og hvad de lavede, og hvorfor må

læseren ikke få noget at vide om det miljø, foreningen var oppe imod, når der dog foreligger offentliggjorte, vel-dokumenterede og lettilgængelige oplysninger herom?

PET selv er imidlertid som sagt ifølge rapportørens referat af politiets kilde-materiale mere klarsynet. Man interesserede sig derfor ikke for foreningen. Som det siges (s. 158) oplysningerne om foreningen er "ikke primært er indhentet motiveret i en interesse i DDF. I flere tilfælde er det aktivister, som i anden sammenhæng har tiltrukket sig opmærksomhed, som har været genstand for interessen." Man noterer også, at foreningens ledelse ikke er registreret af PET. Det var derimod dem, der forsøgte at besværliggøre foreningens virke, der var målet for PET's interesse.

Det bemærkes endvidere i rapporten (s. 159) "I det hele taget var relationen mellem PET og Den Danske Forening ikke kendetegnet ved, at PET var udfarende i forhold til foreningen. Som det fremgår af afsnittet nedenfor, lagde flere ledende medlemmer af DDF – herunder i foreningens styrelse – tilsyneladende vægt på at opretholde forbindelser til myndighederne. ... Et andet vigtigt aspekt var, at ledende medlemmer i foreningen også synes at have lagt vægt på gennemsigtighed i forhold til PET."

Dette er rigtigt. Begrundelsen var i parentes bemærket, at foreningen ikke fandt det meningsfuldt, at PET ud fra pressens sensationshistorier skulle bruge ressourcer for at hitte ud af, hvad der foregik i foreningen, når dette dog ikke var politimæssigt relevant. Dertil kom, at foreningen ikke ønskede at være platform for de eksotiske mennesker, der kunne blive tiltrukket af foreningen i konsekvens af den skævvredne presse-omtale, hvorfor de var hensigtsmæssigt at markere, at var man i kontakt med foreningen, var man også i kontakt med politiet.

Det noteres videre i beretningen, at

foreningen havde kontakt med Frede Farmand, som også PET selv brugte, og at foreningens formål hermed var at få klarhed over de aktioner, der rettedes mod foreningen, samt den infiltration, den var udsat for – hvilket er korrekt.

Noget overraskende rapporteres med PET-materiale som kilde en del om påståede interne brydninger og uenigheder i foreningens ledelse (således s. 169) omkring 1990. Poul Vinter Jensen skal oven i købet have meldt sig ud af styrelsen (s. 172). Disse brydninger – hvis realitet PET let kunne have efterprøvet - er gået helt hen over hovedet på foreningsledelsen, der i perioden tværtimod var præget af et sjældent sammenhold. Beretningerne udspringer sandsynligvis af, at PET her har støttet sig til oplysninger fra Frede Farmand og ikke har mobiliseret interesse i at efterprøve holdbarheden nærmere, selv om Farmands rapporter netop belastes af at være af i høj grad spekulativ karakter.

Endvidere hæfter PET sig ved visse "dramatiske" udtalelser fra foreningens formand i 1990 (s. 170 ff). Underligt nok ser det ud til, at PET ikke har forstået, at disse udtalelser bl.a. er en forudsigtelse af, at modstanden mod de uønskede konsekvenser af indvandringen i det lange løb næppe vil begrænse sig til verbale former, når det måtte vise sig, at disse former er utilstrækkelige til at imødegå det, danskerne udsættes for. Som en af foreningens nøglepersoner, Sune Dalgaard profetisk sagde: Det ender med vold. Den såkaldte bandekrig har i dag til overflod bekræftet denne profetis rigtighed, og politikerne havde været bedre tjent med at høre efter advarslerne end at hysterisere dem. Herudover var det i øvrigt således, at visse politikere dengang mente, at foreningen skulle forbydes(!) Dette ville være et så afgørende indbrud i de gældende forfatningsretlige spilleregler, at de pågældende politikere med fuld ret havde kunnet rammes af voldelige modspil. Der var i aller højeste grad grund til at gøre de kredse, som dengang helt havde forladt virkelighedens verden, opmærksom på dette elementære forhold.

Det er i øvrigt interessant, at PET - ligesom foreningen - var bekymret for, at udvandingen af begrebet "racisme",

kunne legitimere en ægte og måske voldelig racisme. Man "overvejede risikoen ved, at begrebet 'racisme', om end det ofte blev misbrugt, kunne blive mere almindeligt, således at sådanne holdninger blev mere acceptable.'...efterhånden kan 'man' vænne sig til det, hvorefter det bliver mere 'legalt' at bruge ordet – bl.a. til at oppiske en måske ægte racistisk holdning med efterfølgende voldelige episoder." (s. 168).

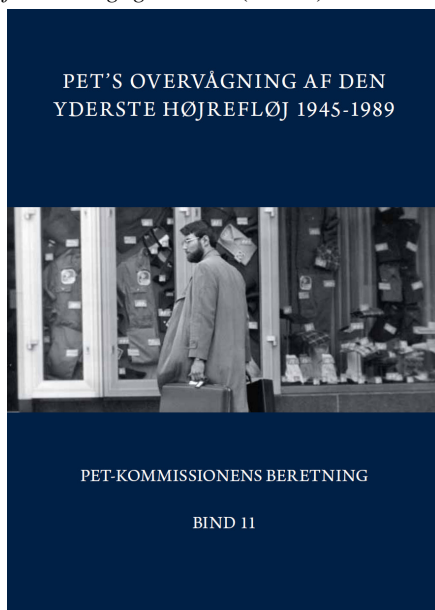
Frede Farmand omtales intensivt andetsteds i rapporten (s. 116 ff). Det fremgår, at Farmand var kilde for PET. Dette var også foreningen bekendt – det var faktisk årsag til, at man overhovedet turde bruge ham, der havde et meget blakket omdømme, i forbindelse med afdækningen af de aktiviteter, der fra højre- som venstreekstremistisk side rettedes mod foreningen. Der var ingen indlysende andre muligheder for at få klarhed over, hvad der foregik specielt på højrefløjen. Det fremgår dog også, at PET – ligesom foreningen – havde store vanskeligheder ved at finde rede i, hvad der var fiktion, og hvad der var faktum i strømmen af oplysninger fra denne ikke helt normale figur:

"Karakteren af Frede Farmands forbindelse med PET var, ... af en art, som det kan være vanskeligt at fastlægge entydigt. Meget tyder på, at det også i datiden har været svært for hans kontakter i PET's Århus-afdeling at fastlægge hans status i forhold til afdelingens indhentningsarbejde. I en redegørelse fra den 8. april 1999 redegør de to PET-medarbejdere fra Århus-afdelingen, som varetog forbindelsen med Frede Farmand, for, hvordan kildeføringen for denne antog en ganske særlig karakter. Dette forklares af de to PET-medarbejdere med henvisning til Frede Farmands særlige personlighed, et stort behov fra dennes side for meget tæt og hyppig kontakt til kildeføreren samt det, som i redegørelsen fremstår som en vanskelighed ved at skelne mel-

lem spekulative og faktuelle oplysninger i de informationer, som man modtog fra Farmands side." (S. 120).

"Føringen af Farmand blev endvidere strengere, da man mente, at 'Fredes fortolkninger var farlige'. Derfor stillede man strengere krav om dokumentation, og man søgte uden om ham at indhente oplysninger fra andre kilder. Det er sagsbehandlerens opfattelse, at Farmand viste tegn på at have svært ved at skille fiktion fra fakta." (S. 121).

På et tidspunkt blev PET ligefrem nødt til (s. 122) at udpege dels en social passetante for Farmand, dels en regulær efterforsker. Og der var bestandig "tale om en afvejning af risikoen og kildens driftssikkerhed over for værdien af de oplysninger, som kunne indhentes ved et fortsat engagement." (S. 122).

Det endte angiveligt med et brud mellem PET og Farmand.

En såkaldt kildefører i PET sukker da også (s. 122): "Som det fremgår af ovenstående er det ikke problemfrit at være kildefører i PET med ekstremisme som sagsområde. Det er som at færdes i et minefelt og miljøerne kan være så betændte, at det er svært, ja ofte umuligt at finde den 'rene' person, der eg-

ner sig som kilde. D.v.s. skal kravet være en person, der er ufejlbarlig, så kan den pågældende ikke færdes i miljøet, der jo netop er kendetegnet ved at være på kant med det etablerede samfund."

Også den særprægede figur vikarbureau-direktør Jens Sejersen er omtalt i rapporten (s. 191 ff). Det er bemærkelsesværdigt, at PET's registrering af Sejersens aktivitetsprofil og særlige psykologiske diagram svarer nøje til det billede, Den Danske Forening efterhånden fik sig af manden og dennes forbindelser, arbejdsform mv.

En enkelt ting kan undre – og har undret foreningsledelsen meget i årenes løb. Foreningen reagerede ikke over for de overfald, den var udsat for, ved at opstille "stormtropper" til sit forsvar, således som de, der stod for overfaldene kuriøst nok forestillede sig. Den reagerede ved at sætte et systematisk efterforskningsarbejde i gang for at finde ud af, hvem bagmændene var. Dette arbejde var særdeles vellykket, og det blev efterhånden kostbart for samme bagmændene at bruge foreningen som offer i deres "antiracistiske" og "antifascistiske" vanvidscirkus.

Dette skaffede foreningen en del kilde materiale i hænde om disse grupperinger, og dette materiale tilgik f.eks. efterretningstjenesten i et af vore venligtsindede nabolande, hvortil aktionerne havde udløbere. Der blev oprettet et regulært kontaktsystem til denne tjeneste, der også fik leveret relevante dokumentarier. Det blev oplyst, at foreningens materiale havde høj kvalitet, og at man overhovedet ikke nærrede tvivl om autenticiteten. Det ser også ud til, at materialet blev brugt operativt til at forhindre voldshandlinger på nævnte stats territorium.

Det danske PET interesserede sig derimod tilsyneladende slet ikke for at opnå en formaliseret adgang til disse ting. Man må håbe, at det er fordi, PET havde rigelige kilder i forvejen.

Nogle nationaløkonomiske facts

En stor del af indvandringen til Danmark over de seneste 15-20 år, især i begyndelsen af perioden, er sket fra mindre udviklede lande af personer med lav erhvervsfrekvens og relativt stort træk på de offentlige velfærdsydelse.

Det har medført en forværring af de offentlige finanser, dvs. skærpet holdbarhedsproblemet.

Hvis indvandring for alvor skal understøtte finansieringen af den offentlige

sektor, skal den ske som såkaldt "superindvandring". Dette begreb dækker over en person, som først indvandrer efter endt uddannelse, går direkte ind på arbejdsmarkedet med en erhvervsfrekvens på 100 og betaler skat som en dansker, undlader at tage sin familie med og forlader landet igen før pensionsalderen. Det er ret vidtgående krav, men de senere års tilgang af arbejdskraft fra specielt Østeuropa lever

et stykke hen ad vejen op til disse betingelser. I praksis betaler arbejderne fra fx Østeuropa dog væsentligt mindre i indkomstskat end tilsvarende danske arbejdere som følge af fradrag for dobbelt husførelse.

Kilde: Nationalbanken. Kvartalsoversigt - 3. kvartal 2008.

En europæisk helt: Karl Martell - Hammeren

Af Harry Vinter

Karl Martell - på fransk: Charles Martel - "Hammeren" blev født i 686 i Wallonien i det nuværende Belgien som uægte søn af Pipin af Herstal og dennes kunkurbine. Han udmærkede sig og var, da muslimerne invaderede det sydlige Frankrig, de facto konge af de frankiske riger.

Baggrund

I 600-tallet opstod på den arabiske halvø en stærkt voldelig bevægelse, som af sin grundlægger Muhammed, blev kaldt islam – underkastelse. Bevægelsens medlemmer kaldte sig muslimer – rettroende.

Muslimerne underlagde sig hurtigt store landområder ved "hellig krig", og i 711 satte de over strædet ved Gibraltar og indledte erobringen af hele den Iberiske Halvø. I løbet af 3 år underlagde de sig halvøen og oprettede riget al-Andalus, som opfattede hele den Iberiske halvø med undtagelse af et lille hjørne op mod Biskayen.

I 721 forsatte muslimerne deres erobringstogt mod nord over Pyrenæerne. Ved Toulouse led de for første gang nederlag, da de blev overrumplet af en hær under Odo den Store, hertugen af Aquitanien.

11 år senere vendte muslimerne tilbage med en mægtig hær under en ny emir af Cordoba, Abdul Rahman Al Ghafiqi, og denne gang blev Odo slået udenfor Bordeaux. De sejrende muslimer myrdede og hærgede i hele Aquitanien, og den slagne Odo trak sig tilbage og bad den frankiske rigshovmester Karl om hjælp.

I dette og kommende numre vil vi fortælle om europæiske helte, som kæmpede imod muslimernes gentagne forsøg igennem de seneste 1400 år på at underlægge sig Europa.

Vi lægger ud med en præsentation af Karl Martell, som i 732 knuste en stor muslimsk invasionshær ved Poitiers syd for Paris.

Karl havde siden muslimernes første erobningsforsøg i 721 indset, hvad der var i vente, og han havde brugt de forløbne år til at opstille og træne en hær, som han indså, ville være det sidste værn mod en total muslimsk erobring af Europa.

Han var derfor parat, da Abdul Rahmans mægtige hær rykkede frem. Nu måtte det bryde eller bære.

Slaget ved Poitiers

Den frankiske armé under Karl Martell bestod hovedsagelig af infanteriveteraner og havde en styrke på et sted mellem 15.000 og 75.000 mand. Som svar på den muslimske invasion undgik frankerne de gamle, romerske veje i håb om at overraske invasionshæren. Martell mente, at det var absolut afgørende, at han ikke bare tog muslimerne med overraskelse, men at han fik lejlighed til at vælge slagmarken. Den burde ideelt set være en høj slette med træer, hvor de muslimske ryttere, ville blive udmattede ved at angribe opad. Videre ville skovene hjælpe frankerne ved delvist at bryde de muslimske rytteres mulighed for at angribe direkte fremad.

Muslimerne var overraskede over at finde en stor styrke, som kom i vejen for dem, da de forventede at plyndre Tours, og de ventede i seks dage og samlede alle deres styrker, sådan at de var ved fuld styrke før slaget. Emir Abdul Rahman var en dygtig general, der overhovedet ikke kunne lide det uventede, og han brød sig heller ikke om at skulle angribe opad mod en fjende i ukendt antal. Frankerne virkede desuden godt disciplinerede, de var mere vant til kulden, var bedre udrustet mod den, og de var forberedt på at vente så længe, som det var nødvendigt, til trods for at de ikke havde telte som muslimer-

ne. Efteråret var i færd med at blive koldere.

På den syvende dag angreb den muslimske hær, som bestod af mellem 60.000 og 400.000 ryttere ledet af Abdul Rahman Al Ghafiqi. I løbet af slaget besejrede frankerne den muslimske hær, og emiren blev dræbt. De arabiske beretninger beskriver, hvordan frankerne dannede en stor firkant og udkæmpede et strålende, defensivt slag. Det var en almindelig antagelse på den tid, at det var umuligt for infanteri at modstå kavaleri i rustning.

Det lykkedes Martell at inspirere sine mænd til at stå fast mod en styrke, som må have set uovervindelig ud for dem: store ryttere med ringbrynjer, som oven i købet talmæssigt var klart overlegne i forhold til frankerne. De frankiske soldater holdt stand, selvom det flere gange lykkedes det arabiske kavaleri at bryde ind i det indre af den frankiske firkant.

Charles-Martel à Poitiers

En arabisk kilde skriver: "I slagets chok virkede mændene fra nord som en sø, der ikke kan flyttes. Fast stod de, den ene ved siden af den anden, med en form som mindede om en isblok, og med kraftige slag med sværdene slog de araberne ned. Trukket sammen som en bande rundt om deres høvding bar frankerne alle foran sig. Deres utrættelige hænder drev deres sværd ned i fjendens bryst."

Ringene omkring Martell blev ikke brudt, og slaget var stadig på vippen, da et trick, som Karl havde planlagt før slaget, bar frugt. Under de hårdeste kampe begyndte spejdere, som Martell

havde sendt til den muslimske lejr, at slippe fanger fri. I frygt for at miste deres bytte vendte en del af de muslimske krigere tilbage til lejren. Da Abdul Rahman forsøgte at bringe orden på sine tropper, lykkedes det Karl Martell at omringe og dræbe ham og hans følge.

Det, der begyndte som en omdisponering af styrker, udviklede sig til et tilbagemag.

Frankerne genindtog deres stillinger og hvilede dér om natten i den tro, at slaget ville fortsætte ved daggry næste morgen. Men der kom ingen angreb næste dag.

Kun den dræbte emir havde en *fatwa* fra kaliffen, som gav den fulde autoritet, og generalerne kunne ikke enes om en ny leder. Derfor endte det med, at muslimerne trak sig tilbage i nattens mulm og mørke. De efterlod sig titusinder af døde, mens der kun var faldet 1500 frankere.

Muslimerne trak sig tilbage over Pyrenæerne og vendte ikke tilbage før i slutningen af det 20. århundrede, da de startede en ny invasion, denne gang af civile indvandrere.

Slaget ved Poitiers gav Karl tilnavnet "Martell" ("Hammeren") for den nådeløse måde, på hvilken han hamrede løs på sine fjender.

Eftertidens dom

De fleste historikere er enige om, at hvis Karl Martell ikke havde standset muslimerne ved Poitiers, så ville ingen magt kunne have hindret dem i at fortsætte ekspansionen og have underlagt

sig hele Europa.

Hele Europa ville så formodentlig i dag have ligget hen som en søvrig stillestående ørken, hvor alt ville have foregået som på Muhammeds tid. Der ville aldrig være opstået nogen Mozart eller Leonardo da Vinci. Elektriciteten ville

muhamedansk, for de ville dermed have pånødet de germanske folk en religion, der ved sin lære: at udbrede troen med sværdet og tvinge alle folkeslag under denne tro, var som skabt for germanerne. Som følge af erobrernes racemæssige underlegenhed ville disse ikke i

længden kunne havde sig mod landets stærkere indbyggere, hvorfor til sidst ikke araberne, men de muhammedaniserede germaner ville være stået i spidsen for dette islamiske verdensrige!"

Adolf Hitler kunne næppe have forestillet sig, at europæiske ledere efter ham iværksatte indvandring af millioner af muslimer til Europa, således at Hitlers drøm om et islamiseret Europa nu er indenfor rækkevidde.

Vi skal ikke blot håbe, vi skal kæmpe for, at de muslimske koloniserer igen bliver "hamret"

tilbage, hvor de kom fra – i taknemmelig erindring om Karl Martells helledåd i 732.

Kilder:

John Henry Haaren: Famous men of the Middle Ages. 2000.

Paul Halsall (editor): Internet Medieval Sourcebook.

ww.historyofjihad.org

Albert Speer: Fra triumf til katastrofe. Kbh. 1970.

Islams udbredelse før slaget ved Poitiers. Muslimske hære trængte op igennem Vesteuropa via den Iberiske Halvø. Samtidig pressede muslimerne Det Byzantinske Rige fra øst.

aldrig være blevet opdaget og lægemidler som penicillin ville aldrig være blevet udviklet. Internet og mobiltelefoner ville aldrig være blevet udviklet.

Vi kan takke "hammeren" for, at Europa blev i stand til at udvikle de rigeste og tryggeste samfund, der nogen side har eksisteret på Jordkloden.

En enkelt europæer har i nyere beklaget muslimernes nederlag ved Poitier i 732, nemlig Tysklands tidligere fører Adolf Hitler. Hitlers rustningsminister Albert Speer skrev i sine erindringer, at Hitler ofte nævnte dette slag:

"Hvis muhamedanerne havde vundet dette slag ville verden i dag have været

Uddrag af Sjakal-manifestet

Selv om disse sjakaler langt fra er uskyldige og i hel uhørt grad benytter sig af meningsløs vold, så må det medgives at netop politi og presse har været med til at fejle dem op.

Det har blandt andet givet dem den smule mod, som de aldrig nogensinde selv ville have haft, hvis ikke det var for den megen omtale – noget der i sidste

ende har gjort dem farligere for alle de som ikke vil, eller ikke kan forsvare sig.

Kulturberigelse er sjakalerne bestemt ikke en del af og der er snarere tale om rendyrkede tabere med påtaget offerrolle. Når mange danskere ikke føler at de har behov eller lyst til at række hånden frem mod islam, så er det næppe terroren ude i verden eller enkelte individers

mere eller mindre skjulte kriminalitet, der er årsagen.

Det er snarere deres møde med dagligdagens sjakaler.

Aldrig i livet om man bør bøje hovedet for sådan noget menneskeligt affald!

Kilde: <http://dk.hells-angels.dk>

Siden sidst: Dagligliv i det besatte Danmark

13-årig pige voldtaget

Voldtaget i København af mænd på 20 og 22 år. Offeret er dansker, mens de to sigtede mænd er af anden etnisk herkomst, skriver BT 26/8 2009.

Danskere på flugt i Helsingør

En enkelt libanesiske familie med 6 børn har, siden de flyttede ind for 10 måneder siden, chikaneret en hel bebyggelse i Helsingør i en sådan grad, at Lejerbo tilbød de øvrige 23 familier andre boliger. Til sidst flyttede problemskaberne, dog ikke til Libanon.

Kilde: EB 28/8 2009.

Unge amok i Slagelse

Et større antal unge med indvandrerbaggrund gik søndag aften amok og satte ild til flere containere og kom med lidet flatterende tilråb til de betjente, som rykkede ud for at genoprette roen.

Kilde: EB 25/8 2009.

Unge amok i Tingbjerg

Omkring 50-75 børn og unge hærgede søndag aften bydelen: brændte biler, containere og bygninger, og politi og brandvæsen forsøgte at følge med de unge, der organiserede sig via sms'er.

Kilde: EB 24/8 2009.

Unge amok i Greve

I Askerød-bebyggelsen i Greve blev der søndag aften sat ild til flere biler, og der blev etableret afspærringer med indkøbsvogne og lign. ved indfaldsveje og stisystemer til bebyggelsen. Politi og brandvæsen blev mødt med kasteskyts og kanonslag. Kilde: EB 24/8 2009.

Lille pige skamferet af syrebombe

Hun blev ramt på en legeplads på Nørrebro i København og blev indlagt på Rigshospitalet med kraftrige forbrændinger. Det vides, at en drengemand udfører overfald med syrebomber, oplyste JP 17/8 2009. I Pakistan bliver kvinder jævnligt vansiret af mænd.

Udvisning efter gruppevoldtægt

Vestre Landsret idømte 12/8 4 irakiske mænd fængselsstraffe og udvisning for voldtægt begået mod en 14-årig pige på Vorbasse Marked sidste sommer. De dømte og deres venner raserede derpå retslokalet og truede anklageren på livet. Kilde: JP 14/8.

Voldtægt i Randers

Om aftenen d- 14/8 blev en 15-årig pige

lokke ind i en bil med to personer "af anden etnisk herkomst", hvorefter hun blev kørt bort, voldtaget og sat af igen, oplyste JP 15/8. Gerningsmændene blev senere anholdt.

Illegale indvandrere pågrebet i kirke

Natten mellem 12. og 13/8 anholdt politiet en gruppe irakere, som opholdt sig illegalt i Danmark efter at deres asylsøgninger for længe siden var blevet afvist. De pågældende blev pågrebet i Brorsons Kirke på Nørrebro i København, hvor fascistoide elementer forgæves forsøgte at forhindre politiet i at udføre sin opgave. Kilde: samtlige medier.

Skød på folk for sjov

En flygtning/indvandrer fra Bosnien blev 10/8 anholdt efter at han i flere dage i træk havde kørt rundt i Århus sammen med venner og skudt på tilfældige personer med en lugtpistol. Det oplyste JP 10/8.

Irakiske socialbedragerere

"Irakere med dansk statsborgerskab lever et hemmeligt dobbeltliv, hvor de malker den danske stat for sociale ydelser samtidig med, at de tjener høje lønninger som toppolitikere og i andre magtfulde hverv i Irak", oplyser EB 2/8 2009. I en artikelserie afslører Ekstra-Bladet bl.a. en imam og en diplomat.

Tal ikke med fremmede

En 35-årig dansk mand talte kortvarigt med en muslimsk kvinde i toget fra København til Kokkedal 30/7. Da de stod af toget pegede kvinden på den pågældende mand, hvorefter et tæskeløb "med anden etnisk baggrund" overfaldt manden med slag og spark. Han blev kørt til Rigshospitalet, hvor han umiddelbart blev vurderet til at være i livsfare, oplyste EB 30/7.

Blind efter syreangreb

"En 24-årig dansk-asiatisk mand blev

tvunget til at drikke syre - tilsyneladende fordi han havde et forhold til en muslimsk kvinde. To af kvindens familimedlemmer er anholdt", oplyste JP 23/7. Ugerningen fandt sted i London.

Politi overfaldet i Vollsmose

En politipatrulje i Odense blev tirsdag forhindret aften i at tage to ud af tre anholdte mænd med i politibilen i forbindelse med en voldssag i bydelen Vollsmose. Tililende lagde så stort pres på politifolkene, at to ellers anholdte mænd kunne stikke af, oplyste fyens.dk 23/7.

Knivstikkeri

En buschauffør på linje 150 S mod Holte er blevet stukket ned ved Nørreport Station i København. Gerningsmanden er formentlig af afghansk afstamning, oplyste nyhederne/tv-2 d. 20/7.

Bandeoverfald på dement mand

En 65-årig mand med demens blev 26/6 passet op af syv-otte unge "af anden etnisk herkomst" på Hundige Bygade. En af de unge stak en softgun op i hovedet på den aldrende mand og skød ham mindst 12 gange direkte i ansigtet med de hårde plastiklugler. Han blev kørt på skadestuen til behandling for skudhullerne. Kilde: JP 27/6.

Chikane af homoseksuelle

»Det er andengenerationsindvandrere, som står bag chikanen. Det er, hvad jeg ser, og det er også, hvad jeg hører fra andre i miljøet«, siger Torben Rasmussen, ejer af Centralhjørnet, som er et værtshus henvendt til homoseksuelle. Kilde: Politiken 14/6.

Kostbar kulturberigelse

En undersøgelse fra Det Kriminalpræventive Råd viser, at demonstrationer med afbrændte biler og containere i 2008 kostede samfundet 2,6 milliarder kroner. Det svarer til 700 kr. for hver dansker mellem 16 og 74 år, oplyste JP 24/6.

Kostbar kulturberigelse

I 2008 fik Danmark godt 13.100 nye førtidspensionister. Hver femte var indvandrer, selv om de kun udgør knap ni procent af befolkningen. Det viser en endnu ikke offentliggjort analyse af førtidspensionsområdet, som Dansk Arbejdsgiverforening har foretaget. Kilde: DA: Agenda, maj 2009.

Siden sidst: Dagligliv verden rundt

Malaysia

En 32-årig fotomodel er blevet idømt seks slag med et spanskrør for at have drukket en øl. Samtidig skal hun betale en bøde svarende til 1400 dollar. Hun blev taget på fersk gerning, da islamiske myndigheder foretog en razzia. Det er ifølge sharialoven forbudt for Malaysias muslimske flertal at drikke alkohol - og at forlade islam.

Kilde: Kristeligt Dagblad 29/8.

Yemen

De sidste 250 jødiske indbyggere er i færd med at forberede afrejse til Israel eller USA. Årsagen er, at de yemenitiske jøder er udsat for forfølgelse fra muslimske ekstremisters side. Det drejer sig bl.a. om voldelige overfald, kidnapninger og tvangskonverteringer.

Kilde: Kristeligt Dagblad 15/8.

Iran

Mange kristne, som er konverteret fra islam, er i den seneste tid blevet arresteret. De bliver opfordret til at vende tilbage til islam, og bliver, hvis de nægter, sendt tilbage i fængsel for at "tænke over det".

Kilde: Compass Direct News 11/8.

Frankrig

I Paris ville et pizzabud ikke vise kørekort til politiet, men satte i stedet fart på sin motorcykel og kørte galt. Han døde på vej til hospitalet. Herefter gik muslimske indvandrere i gang med den rituelle afbrænding af talrige biler.

Kilde: BBC News 11/8.

Nigeria

12 kristne blev dræbt, heraf 3 præster, og 20 huse blev brændt af, da en muslimsk gruppe, som kalder sig "Boko Haram", gik til angreb i det nordlige Nigeria. Boko Haram kræver, at børn ikke må lære andet i skolen, end det, som står i koranen.

Kilde: Compass Direct News 7/8.

Pakistan

Med påstande om "blasfemi" gik muslimer til angreb på kristne i byerne Gojra og Korian. Over 100 huse blev brændt ned og 14 kristne meldtes dræbt. Flere af de døde blev brændt levende. "Blasfemi" er en hyppig anklage mod mindretal i Pakistan og anses for gyldig begrundelse for enhver form for overgreb.

Compass Direct News 1/8.

Sudan

En gruppe kvinder, heriblandt kristne, blev i begyndelsen af juni arresteret for at gå i bukser. 10 af dem accepterede en straf på 10 piskeslag og en bøde på 500 kroner. Men én af kvinderne, som er tidligere FN-ansat, nægter at acceptere straffen og kræver en domfældelse. Hun risikerer nu at blive idømt 40 piskeslag. Hun afviser at søge om benådning og forlanger at modtage piskene i fuld offentlighed.

Kilde: DR 14/8.

De arabiske lande

Ifølge den femte og seneste Arab Human Development Report fra FN, som er udarbejdet af arabiske forskere, står det skidt til med udviklingen i den arabiske verden. Rapporten fortæller, at hver femte indbygger i de rige arabiske olielande lever for under 11 kr. om dagen, og at de arabiske landes regeringer ikke formår at sikre demokrati og menneskelig sikkerhed. Landene mangler totalt demokratiske institutioner til at fordele magten, de nationale love strider imod menneskerettighederne og ytringsfriheden har ingen beskyttelse. Disse svigt har blandt andet resulteret i fattigdom, sult, dårlige sundhedssystemer, militære konflikter, kvindehandel og børnesoldateri.

Kilde: www.undp.org

Tyrkiet

En tysk turist blev stukket ned på åben gade i Istanbul. Der ligger et sygehus 2 minutter fra gerningsstedet, og manden kunne sagtens have været reddet, men ingen af de mange tilskuere, som stimlede sammen, foretog sig noget som helst. Mordet blev optaget på video, hvorpå man bl.a. ser to politifolk - i blå skjorter - gå forbi uden at foretage sig noget.

Kilde: pi-news.net 20/7.

Storbritannien

Tænk tanken Civitas vurderer, at der findes mindst 85 sharia-domstole i Storbritannien. I flere moskeer findes uofficielle domstole, hvor imamer dømmer i hverdagsstridigheder, og tænketanken mener, at det er usandsynligt, at kvinder bliver dømt med lige rettigheder.

Kilde: Kristeligt Dagblad 30/6.

Den 10. marts blev britiske soldater, som vendte hjem til Luton fra Irak, mødt af muslimer med slagord som

"*Britiske soldater; slagtere fra Basra!*".

Senere samme dag blev byens borgmester, der er Sikh, overfaldet af en rasende 18-årig britisk mand, der antog ham for at være muslim. I en dybdeborende artikel stiller journalisten spørgsmålet: Var balladen den 10. marts ikke snarere en foreløbig kulmination på de grundliggende problemer i Luton, end den var årsagen? Han svarer selv på sit spørgsmål ved at gennemgå de begivenheder, der har præget Luton i de seneste ti år og når frem til konklusionen:

Luton er ikke længere et samfund, men blot et lokalområde befolket af forskellige parallelsamfund, der intet har til fælles - ud over at hade og frygte hinanden.

Kilde: Timesonline 14/6.

Sverige

D. 6. juni blev Sverigedemokraternas pressesekretær Martin Kinnunen og hans sambo overfaldet og mishandlet af 5 personer. Kinnunens veninde har muligvis fået hjerneskade på grund af slag mod hovedet med knojern. Angribernes ukvemsord viser, at overfaldet var politisk begrundet.

Kilde: SD Kuriren 7/6.

Egypten

Myndighederne forsømmer ingen mulighed for at chikanere og forfølge det kristne mindretal på det groveste. "Svine"influenzaen har afgivet endnu et påskud hertil. Myndighederne har nu dræbt de grise, som udgjorde en væsentlig del af fattige kopteres eksistensgrundlag, under påskud af at de var smittebærere. Det foregik på den mest bestialske måde. Levende grise blev læsset op i lastbiler med gravemaskiner, som om det var affald, og de blev oversprøjtet med kemikalier, som gav dem en langsom og smertefuld død.

Dyreværnsforeninger, som plejer at bekymre sig om bl.a. "babysæler", har reageret med larmende tavshed.

Kilde: Freecopts.net 30/5.

Norge

Ifølge en opgørelse fra politiet i Oslo blev samtlige overfaldsvoldtægter, som blev anmeldt i årene 2006-2008 begået af personer med ikke-vestlig baggrund.

Kilde: Aftenposten 16/4

I Aftenposten 27/2 2007 oplystes det, at politiet bad en imam om hjælp mod de mange voldtægter. Voldtægtsmændene er altså næppe kinesere.

EU legaliserer sex med børn

Formålet er tilsyneladende at behage de muslimske kolonisatorer, hvis profet og forbillede var glad for små piger

Af Gertrud Galster

I fyre år har man påtvunget børn psykiske oplevelser, som mange gerne havde været foruden. Man bibragte dem ord og billeder, som psykisk kunne klæbe til deres livsopfattelse. Med billedbøger, skolebøger og "skøn"litteratur, bolle- rum, børneteater og film har man fyldt dem med seksuelle oplevelser bag forældrenes ryg og forklaret, at alle er lige og alt acceptabelt. Man ikke bare ignorerede forældremyndigheden, men angreb den.

"Død over familien!" hed det i Sverige. Kernefamilien skulle væk og børn opdrages af "eksperter" for at skabe helt nye værdier. Forehavendet røbede man ikke rigtigt! Men det lyser ud af det politiske program, som direktøren for Mentalhygiejnen, psykolog Eggert Petersen, udarbejdede for Danmarks største parti, Socialdemokratiet, 1969. Forældre er ret værgeløse, hårdt spændt for i det daglige arbejde uden større tid til at følge med i den mere fordækte samfundsudvikling.

Samfundets officielle accept og lovgivning for at hjælpe minoriteter, herunder seksuelt afvigende, åbnede for nye aspekter. Sverige går foran. RFSU, Riksförbundet för sexuellt likaberättigande, fik foden indenfor i regeringen og opnåede - trods årelang modstand - observatørstatus i FN 2007. Dermed kan RFSU som "eksperter" påvirke beslutninger i menneskerettigheds- og sundhedsspørgsmål i FN angående homoseksualitet, biseksualitet og "transpersoner" (tilsammen kaldet HBT). De

viser fotos af "homo-seksuelle småbørn", går ind for at lære småbørn sexleger og for bevidst at gøre drenge til piger - og omvendt. RFSU, Riksförbundet för sexuell upplysning, er Sveriges dominerende kondomsælger. Der er penge i sex, og kondomer giver "frihed".

Børneporno spredes på internet og inspirerer pædofile. Har du glemt Marc Dutroux-sagen i Belgien? Pædofili kan ikke bare ignoreres. Nu mindre end nogensinde. Dit barn kan blive væk!

Hvad siger EU til sådan noget?

Lissabon-traktaten, som ansvarsløse politikere har underskrevet uden at hefte

sig ved indholdet, går ind for at EU-lovliggøre pædofili. Ikke åbent og ærligt, men ved fix-faxerier med teksten: "Side 412 artikel 21 i Lissabon-traktaten, der er identisk med artikel 2-81 i EU-traktaten af 2004, lyder: "Enhver diskrimination på basis af seksuel orientering er forbudt".

I alle tidligere traktater så som Nice-traktaten findes dog en protokol, som undtager pædofili fra forbudet mod diskrimination. Men i Lissabon-traktaten findes ingen protokol om pædofili (Niels Erik Søndergaard, Nordjyske Stiftstidende 18. august 2008).

Det er mildt sagt usandsynligt, at dette er en forglemmelse. Tværtimod, det er helt tydeligt, at udeladelsen er foretaget bevidst fra EU-juristernes side. Hvorfor?

Vi kan kun gætte, men et rimeligt gæt er, at nogen har givet juristerne et tip - eller måske et vink med en vognstang - om, at pædofili ikke bør være forbudt i EU!" (Bering, Nordjyske Stiftstidende juni 09) - måske af hensyn til EU's muslimske "gæster"?

Pædofili er tilladt i islam. Ayatollah Khomeini skrev retningslinjer for sex til det iranske folk i sin bog "Tahrirolvasyleh" både om brugen af dyr og af børn:

en mand kan have fornøjelse af selv et lille barn, helt ned til spædbarnsalderen. (Sic!)

Hvad siger Vestens mødre?

Hvad siger irerne til pædofiltraktaten? Siger de JA?

Han er 80 - hun er 10

"En pige på kun 10 år har forgæves forsøgt at flygte fra et ægteskab med en mand på 80. Hun løb væk, gemte sig hos en tante i 10 dage, men da hendes far opdagede det, sendte han pigen tilbage til manden."

Det oplyser Information 26/9.

Det pågældende ægteskab er på ingen måde enestående i den muslimske verden. For som den 80-årige siger:

"Mit ægteskab er ikke imod shariaen. Det omfatter både accept og svar fra brudens far, siger den gamle mand med henvisning til den islamiske lov, sharia."

To yndige brudepar - gift i overensstemmelse med islamisk lov. Lissabon-traktaten forbyder enhver form for seksuel diskrimination - også imod pædofile.

Bøger og tidsskrifter

Et kapløb mod det demografiske ur

Arthur Kemp:

The Immigration Invasion.

How Third World Immigration Is Destroying The First World – And What Must Be Done To Stop It.

(Ostara Publications, 2008. 133 sider. £ 9,95).

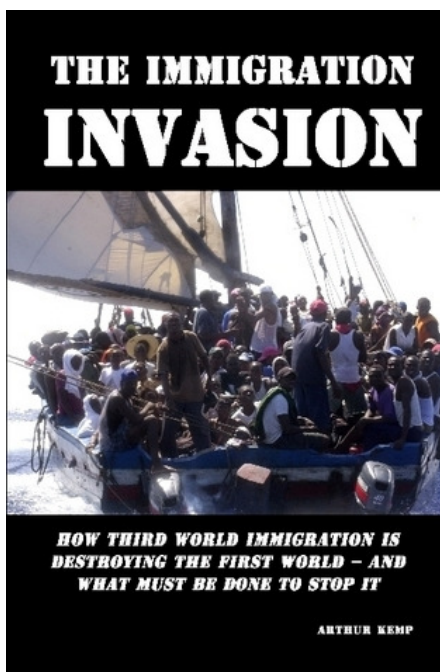
Dette er en glimrende sammenfatning af masseindvandringens grundspørgsmål suppleret med den nyeste dokumentation. Journalisten Arthur Kemp (www.arthurkemp.com) afviser, at der er over- og underlegne civilisationer. Men indvandringsspørgsmålet er vigtigt, fordi "enhver civilisation, om den så er hvid, sort, asiatisk eller aboriginisk, står og falder med sin befolknings homogenitet, og intet andet. Så snart et samfund mister sin homogenitet, ændres samfundets natur for at afspejle den nye befolknings sammensætning." Hvis man tillader folk at "flygte" fra den 3. verden til den 1. i tilstrækkeligt stort antal, opnår man med andre ord kun, at de her genskaber de forhold, de flygtede fra.

Ikke mindst defineres et samfund af dets økonomiske ydeevne, og her pointerer Kemp i sin gennemgang af i-landene, hvordan indvandring fra tredje verdenslande igen og igen reproducerer tredje verdensforhold i modtagerlandene. Bl.a. kommer han ind på indvandreteres generelt dårlige uddannelsesniveau – fx var over en tredjedel af de, der i 1990'erne indvandrede til USA, droppet ud af skolen. Men også mere principielt viser han det håbløse i logikken om at ville afhjælpe økonomiske problemer via masseindvandring – serviceydelser og pensioner til indvandrerne mere end opsluger den fortjeneste, de måtte have bibragt. Fx har professor David Coleman fra Oxford Universitet beregnet de årlige omkostninger ved indvandringen til Storbritannien, i alt 76,7 mia. kr., herunder 13 mia. til asylsystemet, 2,4 mia. kr. til engelskundervisning, 2,9 mia. kr. til behandling af sygdomme såsom aids... I Norge modtager tredje verdensfolk sociale ydelser i relativt ti gange så stor udstrækning som indfødte nordmænd, hvorved Kemp med rette kommenterer, at det ødelægger argumentet om, at indvandringen er nødvendig for at opretholde velfærdsstaten. En rapport fra 2006 fra Center for Immigration Studies supplerer med, at tredje

verdensindvandring til USA ikke skaber nye job, men blot driver indfødte amerikanere ud i arbejdsløshed.

Og rent demografisk at modvirke "aldringen" eller "forsørgerbyrden" via indvandring er fuldstændig umuligt. Skulle aldersfordelingen holdes konstant via indvandring, betyder det, at Europa skulle have 1,2 mia. indbyggere i 2050. Sydkorea ville få brug for hele 94 mio. indvandrere om året, så der ville bo 5,1 mia. i dette land i år 2050.

Kemp viser, hvordan asylsystemet overalt misbruges som undskyldning for illegal indvandring. Her går tilmed Ayaan Hirsi Ali ikke ram forbi; hun tilbragte over ti år relativt sikkert i Kenya, før hun søgte asyl i Tyskland og derpå i Holland. Hun indrømmede at have løjet af frygt for at blive afvist. Men det er jo blot ét eksempel blandt millioner.

Om det problematiske ved især islam i Vesten skriver Kemp ikke så meget i nærværende bog; her må henvises til hans supplerende bog "Jihad: Islam's 1,300 Year War Against Western Civilisation" (2008).

Myten om, at Vesten ikke kan gøre noget radikalt imod masseindvandringen, imødegår Kemp bl.a. ved at påpege, at USA faktisk helt kunne forsegle sine grænser umiddelbart efter 11. sept. 2001. Og i 1954 viste samme lands "Operation Wetback", at det var muligt

at få mindst 4 mio. mexicanere ud af landet, skønt kun 130.000 rent faktisk blev deporteret. Resten repatrierede sig selv, da de indså, at de var uønskede. Desuden giver Kemp mange eksempler på, hvordan tredje verdenslande masseudviser til hinanden indbyrdes (med bemærkelsesværdigt få "antiracistiske" protester til følge...). Fx deporterer Mexico årligt flere illegale indvandrere end USA. Mexico har desuden gjort ulovligt ophold i landet til en alvorlig forbrydelse, og tusindvis af jobtyper kan kun besættes af statsborgere. I Vesten mangler kort sagt kun viljen. Som Kemp bemærker, ville det være nemmere og billigere for USA og Storbritannien at bruge sit militær ved sine egne grænser i stedet for at invadere lande som Irak og Afghanistan (og med uhyre større nyttevirkning, kunne man tilføje).

Handling haster: I 2008 havde 25 % af alle nyfødte i Storbritannien udenlandske mødre. Allerede i 2006 havde lige knap 20 % af alle engelske skolebørn rod i den tredje verden – en fordobling af andelen i løbet af et årti. Og i løbet af det seneste årti har 600.000 hvide London-beboere forladt byen og er blevet erstattet af 700.000 ikke-hvide immigranter. Til næste år bliver europæere i mindretal i London. I Bryssel, paradoksalt nok EU's hovedstad, bliver de det allerede i år. I Norge blev der i 2005 født 64.000 børn med to udenlandske forældre, kun 13.800 børn med forældre af europæisk afstamning. Derved vil Oslo få ikke-hvidt flertal inden for 25 år. Canada er et andet skræmmeeksempel hvad angår "liberal" politik: Her er tredje verdensbefolkningen vokset med godt 27 % alene i perioden 2001-2006, og inden 2013 vil tredje verdensmennesker udgøre 20 % af Canadas samlede befolkning. Inden for 30 år vil de udgøre halvdelen af landets befolkning. Om ca. 33 år vil europæerne komme i mindretal i USA.

Tredje verdensfolkene tager også deres hjemlandes kriminalitetsforhold med sig. Om dette forhold i Canada kan man ikke sige noget konkret, fordi fremmedandelen af de fængselsindsatte har været holdt hemmelig siden 1996 – men det siger vel i sig selv noget... Fra Frankrig rapporterer Kemp, at 70 % af de indsatte i landets fængsler er muslimer. Og Malmø, der får muslimsk flertal i løbet

af et årti, har ni gange så mange røverier i forhold til indbyggertal som København. Sociologen Petra Åkesson fra Lunds Universitet har interviewet de unge fremmedkriminelle, der åbent erkender, at deres kriminalitet er en del af en krig mod svenskerne. Selv i Finland, der ellers hidtil har været et eksempel på, at en anden vej er mulig, viser tendensen sig: Kun 2,5 % af Helsinkis indbyggere er af fremmed herkomst, men de står for 38 % af alle voldsforbrydelser.

For at vende denne udvikling fremhæver Kemp vigtigheden af at stille op til valg med nationalistiske partier, der skal være moderne, dvs. for alt i verden uden arvegods fra 2. verdenskrig eller

overlegenhedsteorier. Desuden skal protestbevægelsers bizarre biprodukter såsom skinheads og Sydstats-heroisering kasseres. Alt sammen ikke kun taktisk, men ærligt, med hjertet. "Politisk magt afhænger af, at man er moderne, normal og tiltrækkende, ikke så afvigende og grim som muligt." Står man simpelt hen fast i den aktuelle, anstændige og fornuftige sag imod masseindvandringen, eller positivt udtrykt på retten til at være herre i eget hus, kan støtten til éns politiske bevægelse ifølge Kemp kun vokse. Dansk Folkeparti har vel stået for denne kurs herhjemme, og med en vis succes. Men er det nok? Den ildevarslende statistik, som Kemps bog er fyldt med, mere end antyder, at de

fremmede permanent vil opnå flertallet i vestlandenes befolkninger, før de nationale partier opnår det i parlamenterne. Er demokratiet mon som sådant for træt og frygtsomt mht. at vælge mellem de uhyggelige alternativer – at træffe de valg, der er nødvendige for egen overlevelse? At nogle i den situation ser hen til en "stærk mand" som et mindre og overkommeligt onde, er måske ikke helt uforståeligt... Man kan selvfølgelig også resignere og mene, at ethvert folk har den regering, det fortjener, og så lade "naturen gå sin gang"... Hvilket standpunkt vil eftertiden mon vurdere som mest moralsk?

Peter Neerup Buhl

Et sidste ultimatum

Cherif El-Ayouty: Nutidens muslim. (Prudentia, 2009. 190 sider. 188 kr.).

Egypteren El-Ayouty er efter mange år i det danske jetset nu spidskandidat for Liberal Alliance i København. Tidligere har han bl.a. gjort sig bemærket med at melde sig ind i Dansk Folkeparti, hvor han blev afvist, efter egen mening fordi han havde skrevet en roman, hvor han udleverede Prins Henrik. Langt vigtigere end alt kongehusvrøvlet er dog en principiel politisk forskel i forhold til den nuværende folkevandringstid. El-Ayouty har på internettet udtrykt den således: "I begyndelsen troede jeg, at Dansk Folkeparti og jeg havde samme mål: At bekæmpe terrorisme og islamisme. Jeg kan stadig samarbejde med DF i den kamp, men jeg vil ikke være med til at stigmatisere den muslimske befolkning generelt. Jeg vil isolere problembørnene, en gruppe som jeg tæller til måske 10.000, som generer det danske samfund, som er kriminelle og umulige at integrere i det danske samfund."

Hertil har El-Ayouty søsat sin bevægelse, jf. www.nutidensmuslim.dk og nærværende bog. Det er et uden tvivl velment og grundigt gennemtænkt forsøg på at opstille vilkårene for, at muslimer kan glide ind som borgere i Vestens moderne demokratier, ligesom alle andre immigranter med tiden har formået det. Det bliver spændende at se, hvor mange muslimer, der vil følge i hans fodspor og acceptere en total adskillelse af religion og samfund, anerkende det som en ret at forlade islam, respektere demokratiet på alle områder o. lign.

Snarere end at tro, at El-Ayoutys bevægelse vil give ophav til en masseomvendelse af herboende muslimer til mo-

derne betragtningsmåder, skal man vel se værdien af opstillingen af disse vilkår i, at muslimerne derved får stillet stolen for døren i form af et ultimatum, som de får chancen for at acceptere eller forkaste. Sker det sidste, som forudsigeligt er, har de så at sige derved repatrieret sig selv.

El-Ayoutys egenhændige reformering af islam ligger desværre så langt fra den i dag toneangivende muslimske holdning, at hans projekt blot har symbolværdi ved at sætte i relief, hvordan verden kunne have været, hvis fornuft, rimelighed og ansvarsfølelse regerede menneskeheden, i stedet for at den, som den faktisk gør, hænger fast i historiens sump og irrationalitet, hvilket den intetsteds gør mere end blandt muslimer – og faktisk i særdeleshed i de muslimske enklaver i Vesten.

Man kan ikke klandre de bedste blandt muslimerne for, at de forsøger at vende udviklingen, men det betyder ikke, at man skal blive jubeloptimist og tro på, at det store flertal af muslimer i Vesten blot tilnærmelsesvist kan acceptere moderniteten og næsten gnidningsløst blive en del af deres værtssamfund – "og alle levede lykkeligt til deres dages ende"... El-Ayouty burde måske snarere end alt for detaljeret at have opstillet betingelserne for at være "moderne muslim" have sat ganske præcise deadlines og kvantitative og kvalitative kriterier for sit projekts opfyldelse, så Vesten herefter kunne få lov til at blive de uindpassede fremmede kvit. Hvis hans manifestes ultimative karakter forsvinder, vil det jo blot blive endnu et skridt på de uendelige "integrationsforsøgs" vej, som kun kan ende med Vestens undergang.

Men lad os blot give ham vor foreløbige støtte og se, hvordan hans skrift modtages blandt de rettroende, og hvad han derpå selv konkluderer derudfra. Igen og igen gør han

selv det, han beskylder Dansk Folkeparti for, nemlig "stigmatiserer muslimerne generelt": "Generelt tror vi muslimer, at bitterhed, egocentrisk nostalgi og blodhævn er langt vigtigere end uddannelse." ... "I dag mangler muslimer kreativitet og nysgerrighed, og de har mistet det frie initiativ og dermed evnen til at planlægge og administrere." ... "Vi ligner en hær, der ved brug af spyd og sværd forsøger at vinde en kamp mod en fjende, der bruger computere og rumvåben" osv. osv. Dette er statistisk berettiget, når man taler om muslimer som helhed, men netop derved burde El-Ayouty også anerkende, at Danmarks problem ikke kun er 10.000 muslimske ekstremister, men det muslimske befolkningselement som klods om benet generelt. Det vil være ulyksaligt, hvis han på længere sigt placerer sig mellem to stole og ikke vil samtykke i Danmarks ret til at udsende hans "trofæller" (der næppe anerkender ham som en sådan), når de endeligt har afvist hans og Vestens betingelser for at leve her. Dem får de altså hermed en sidste chance for at acceptere – skal vi sige indtil midnat d. 31/12 2009?

Peter Neerup Buhl

Fornuftens stemme i britisk politik

Arthur Kemp og Nick Griffin:
*Folk and Nation -
Underpinning the Ethnostate.*
(British National Party, 2009. 22 sider.
£ 4,95).

I juni havde British National Party et godt valg til Europa-Parlamentet. Det fik med næsten 1 mio. stemmer to repræsentanter indvalgt, partiformanden Nick Griffin og Andrew Brons. Griffin kan i danske medier kun præsenteres som "Holocaust-benægter" (pga. en fortrudt dumhed for mange år siden), ligesom Le Pen kun kan nævnes samtidig med hans misforståede bemærkning om, at kz-lejrene var en detalje i 2. verdenskrig, og Jörg Haider kun kunne nævnes samtidig med en kommentar om, at han en gang havde rost nazisternes økonomiske politik. (Det skal tilføjes, at British National Party i dag har fremtrædende jødiske medlemmer).

Hvorfor er det sådan, at nationalistiske politikere altid gøres identiske med deres "værste" bemærkninger, mens venstrefløjspolitikere kun undtagelsesvis bliver belastet med deres politiske ungdomsudskejelser? I stedet for er det jo politikken og argumenterne, sagen selv, der skulle diskuteres. Hvad en person måtte have sagt en gang er irrelevant i en aktuel problemstilling, men her er problemet selvfølgelig igen, at nationalister altid antages at have "en anden dagsorden", end de siger, mens en mainstream- eller venstrefløjspolitiker igen og igen kan vise principløshed og alligevel tros på sit glatte ansigt (eller hvis det lægges i tilpas bekymrede folder over "iskolde vinde" osv.).

Men tager man det forkætrede British National Party på ordet og læser dette deres eget uddannelseshæfte til aktivister om "Folk og Nation", virker ekstremiststemplet ilde anbragt. Partiet tilslutter sig "etnisk nationalisme" i modsætning til venstrefløjens universalisme og

den borgerlige forfatningspatriotisme, ifølge hvilken alle principielt kan blive en del af nationen via "kulturel assimilation". Herimod sætter BNP det nedarvede folkelige fællesskab, der – understreges det – ikke kan påvirkes af, om nogen raceteorier er sande eller falske: "Alle folk, alle racer, har en ret til lige værdighed og respekt, og det er moralsk forkert at betragte noget individ som 'underlegent' simpelthen på grund af dets racemæssige herkomst. Ethvert politisk standpunkt eller argument, der har det som forudsætning, er moralsk bankerot såvel som politisk 'usælgeligt'."

Heraf følger partiets seks etnonationalistiske principper:

Alle etniske grupper har ret til at være sig selv på deres egne områder.

Alle etniske grupper har ret til at bibeholde deres egne traditioner, egen kultur, arv og identitet, uden frygt for at blive løbet over ende, truet eller domineret af nogen anden gruppe.

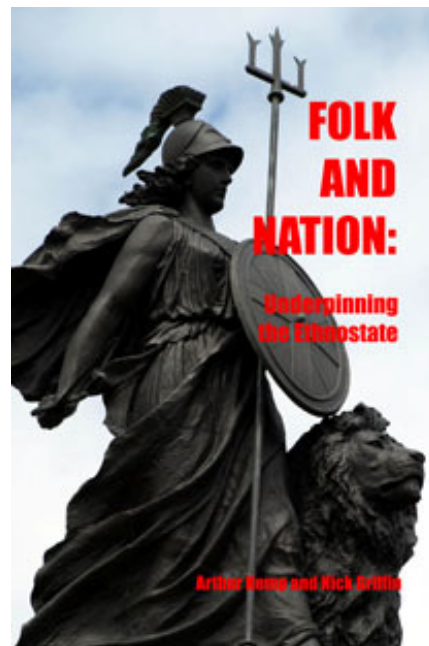
Kravet om selvbestemmelse skal tildeles ligeligt, retfærdigt og uden favorisering eller fordom til alle Jordens folk.

Hver etnisk gruppe har retten til at bevare deres egne territorier til deres eget folk for at sikre, at deres kultur, arv, tradition og identitet kan forblive intakt.

Enhver hensigt, bevægelse, handling eller trussel fra nogen anden etnisk gruppe om at overtage og besætte, med militære eller andre midler, er et overgreb på den etniske målgruppes rettigheder.

Etnonationalisme støtter sig ikke til subjektive argumenter om racemæssig "overlegenhed" eller "underlegenhed", alle etniske grupper skal være frie til at styre sig selv, som de ser for passende, og kan ikke påberåbe sig nogen særlig status pga. arvemæssig oprindelse. Dette gælder ALLE etniske grupper: Europæiske, afrikanske, asiatiske, aboriginiske og amerikanske indianere.

BNP indrømmer gerne, at kolonialismen har forårsaget megen etnisk splid i ulandene, men hvad angår ulandshjælp i dag, har partiet princippet om ansvar over for eget folk først, hvilket konkret

vil sige, at først når ingen briter længere lider nød, kan der blive tale om at hjælpe i udlandet.

At BNP langtfra er ekstremistisk fremgår af, at det ikke taler om tvangsmæssig, men kun om frivillig repatriering. Partiets medlemmer beordres ydermere i hæftet til at undgå al nedsættende tale om andre grupper. En sådan vil nemlig kun forplumre debatten og den retfærdige sag. For som det rigtigt hedder i hæftet, er partiets krav ikke "ekstremistisk": "Det er faktisk det mest moderate og rimelige krav, nogen nation kan komme med, og som indrømmes hvert eneste tredjeverdensland på kloden: Retten til at være sig selv på ens eget område ... Det er en ret, der ikke antaster nogen andres ret, og det er en ret, der er moralsk rigtig og kan forsvares ud fra ethvert standpunkt."

Morten Messerschmidt og DF burde opgive at flirte med mainstream konservative grupperinger i Europa og uden at ligge under for modpartens tabuer i Europa-Parlamentet gå sammen med BNP og lignende ærlige mennesker, der ikke føler behov for at undskylde forsvaret af eget folk og territorium – kort sagt sammen med de ægte mand- og kvindfolk i BNP i modsætning til tøsedrengene og pigerne blandt de britiske konservative og åndsbeslægtede, som kun har det folkelige forsvar i munden, men som hver eneste dag svigter det i praksis. Selvfølgelig er ingen uden fejl, men hvorfor dog opsøge dem, for hvem fejltrin er reglen og ikke undtagelsen?

Peter Neerup Buhl

Multikulti-propaganda i akademisk klædebon

Rune Engelbreth Larsen:

Oplysning og tolerance

- arv og aktualitet.

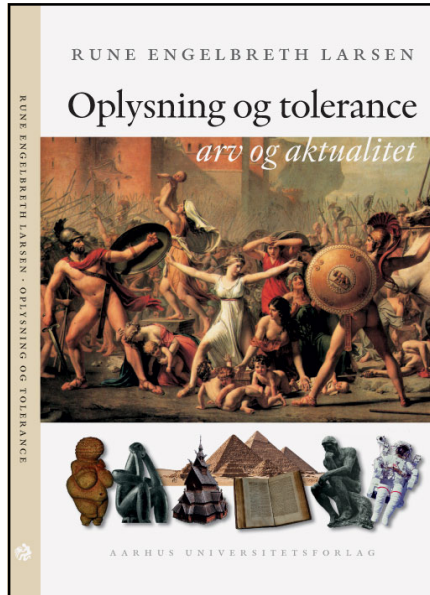
(Aarhus Universitetsforlag, 2009. 211 sider. 248 kr.).

Meget langt fra den aktuelle politiske situation gennemgår Engelbreth Larsen den europæiske oplysningstradition og viser, hvordan tolerancen er et integreret element i denne. Det har vi andre faktisk vidst hele tiden og har derfor problematiseret Vestens svaghed over for førmoderne kulturers indtrængen. Men Engelbreth har som altid en evne til at præsentere det, alle ved, som sin helt egen geniale indsigt – og derefter konkluderer han (goddag mand økse-skaft), at tolerancen hos 1700-tallets ledende filosoffer bør gøre os mere åbne over for modtagelsen af et tocifret antal millioner muslimer i Europa! Noget, som intet har med intellektuel åbenhed at gøre, men simpelthen er dum ødelæggelsestrang mod det bestående skrøbelige frihedssamfund, hvis grundlæggere selvfølgelig aldrig havde drømt om sådan et "multietnisk" projekt.

Skønt der altså trods alt tydeligvis er forskellige religioner og kulturer, selv i Engelbreths optik, skal han alligevel undervejs reducere dette faktum ad absurdum på velkendt facon ved at fremhæve (endnu en "genial" indsigt), at "mennesker slet og ret er forskellige individer," hvorfor man ikke bare kan sætte dem i bås *en bloc* i religioner, kulturer osv. Nej, og der findes heller ikke racer, men alligevel vil kun en blind have problemer med at sortere 100 sorte og 100 kinesere rigtigt i hver sin gruppe... Pointen er, at der selvfølgelig er stor variation inden for grupperne, fx Islam og Vesten, men gennemsnittet for alle væsentlige parametre er forskellige fra gruppe til gruppe. Det gælder alle de "identitetsfaktorer", Engelbreth nævner: Religion, familieforhold, køn, politisk overbevisning, sprog, erhverv, hobby, moral, seksualitet, indtægtsgruppe osv. Og kan vi mon gætte på, at moskeen som "hobby" er endnu vigtigere i islamiske lande, end haven er det i Søren Ryges fædreland?

Engelbreth forsøger at berolige os med, at "religiøs tolerance faktisk er den *religionshistoriske regel*, og religiøs intolerance *undtagelsen*" – men så lever vi åbenbart i en usædvanlig tid, og hvad hjælper historien så? Det er jo som bekendt heller ikke blandt vesterlændinge,

at religiøs fanatisme er toneangivende. Faktisk retter Engelbreth bager for smed og burde henvende sig til sine kære muslimer på deres sprog i stedet for at udgive sin bog på dansk – den religiøse ligegladheds modersmål.

Engelbreth forsøger også at trøste os med, at "Europas aktuelle religionspluralitet siden anden halvdel af det 20. århundrede" er forløbet "bemærkelsesværdigt uvoldeligt". Og hvad så? Er der intet værre her i verden end vold? Faktisk er den største trussel, at Europa går under, dvs. får opløst sin etniske kerne, uden at så meget som ét skud løsnes – mens nogle flere voldelige gni-ster kunne have vakt os af blaserteden, inden det var for sent.

Mod slutningen af bogen drøfter Engelbreth den aktuelle multietnisering og i særdeleshed ytringsfriheden, hvorved "humanismen" og "tolerancen" igen demaskeres. Engelbreth forsvarer bl.a. indgreb mod det helt frie ord med en juridisk spidsfindighed, nemlig "at det totalitære samfund indskrænker ytringsfriheden *proaktivt*, mens retssamfundet sanktionerer ytringsfriheden *retrospektivt*." Altså censur på forhånd eller straf af ytringer efter, de har fundet sted. Men hvor er forskellen dog i praksis? I både diktaturer og demokratier udgiver ægte dissidenter jo deres ting og bliver derefter straffet. (Eller forestiller Engelbreth sig, at systemmodstandere i diktaturer først søger om trykketilladelse og får deres tryksager forbudt inden udgivelsen?).

Endnu mere tvivlsomt er Engelbreths forsøg på at skelne mellem "argumentation" og "propaganda", hvor han

vil have straffelagt den sidstnævnte pga. dens angiveligt voldelige og ekstreme konsekvenser. Men hvorfor er Engelbreths ytringer ikke "propaganda" for det multikulturelle projekt, der så vist også kan få katastrofale konsekvenser? Eller er Engelbreths inddeling så tilpas "genial", at hans egen talestrøm er "argumentation", mens modpartens er "propaganda"? Engelbreth er (s. 195) heller ikke i tvivl om, hvilken part der er den "tolerante", og hvilken, der er den "intolerante", skønt hans holdning til ytringsfrihed antyder, at opdelingen måske reelt er modsat hans. Men i sidste instans er snak om mere eller mindre tolerance i de politiske lejre måske dog lige gyldig, for kun én samfundsmodel kan realiseres, og den multietniske må udgrænse dissidenter fuldt så meget som den monoetniske (eller endnu mere, fordi det multietniske samfund er mere sprængfarligt).

Det er en gåde, hvem Engelbreth tænker på, når han i sine afslutningsord taler om "modstanden mod den multikulturelle samfundsudvikling fra indflydelsesrige nationalistiske kræfter" – er det alle, der blot forsøger at fastholde en smule af europæernes ret til at være herrer i eget hus? Så magtfulde kan de i øvrigt heller ikke være, når udviklingen uafbrudt går den modsatte vej.

Men helt enig må man være i Engelbreths konklusion, at samfundet skal være "religionsneutralt og religionsinkluderende" i den forstand, at det "regulerer og tolererer religiøse og irreligiøse subkulturers og individers sam eksistens på samme retslige vilkår" – uenigheden består blot i, hvem der tilhører dette – vort vestlige – samfund. Her ville oplysningsfilosofferne ikke have været i tvivl. Og de ville ikke have givet Engelbreth ret.

Man kunne afslutte anmeldelsen af denne bog med en ironisering over, at det er et universitetsforlag, der har udgivet den, men Aarhus Universitetsforlag har så ofte udgivet multietniske propagandaskrifter, at en sådan påpegning turde være overflødig.

Peter Neerup Buhl

Fredens religion?

Gregory M. Davis:
Religion of Peace? Islam's War Against The World.
(ISBN 0-9778984-4-X, World Ahead Publishing, 2006. 176 sider).

Jeg må erkende, at jeg troede, at Robert Spencer var stukket af med førsteprisen for den ultimative bog om muhamedanisme. Dens had, dens sadisme og dens psykopati. Men Gregory M. Davis gør det lige så fremragende godt.

Bogen er dedikeret til alle ofrene for muhamedanismen. "And in memory of the countless victims of the religion of Muhammad, through the centuries and today."

En psykolog ansat i Københavns Kommune kom for skade at sige det, der blev sagt i Den Danske Forening for over 20 år siden. Resultatet blev en fyreseddel. Man beklikker ikke den herskende ideologi ustraffet. Selv ikke med kendsgerninger fra virkelighedens virkelighed. Det er ulovligt at tvære kendsgerninger ud over virkelighedsflugten, og ønsketænkningen – ja, nærmest racisme.

Gregory M. Davis er skide ligeglad. Han er en hårdkogt akademiker. En akademiker af den klassiske skole. Ikke en velnæret sinke fra taberkollegiet, der sprøjter "forskning" ud som kalvens tyndskid. "Forskning", der kan afvises som løgn bare ved at se på ens dagligdag.

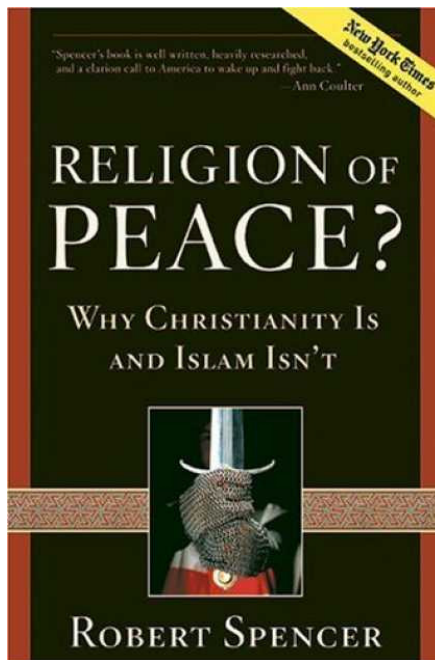
Bogen er så stopfuld af kendsgerninger, citater og analyser, at det er mig svært at vælge til og fra. Det er ganske enkelt umuligt. Det hele hører sammen i en helhed, der ikke kan skilles ad. Jeg vil dog forsøge at finde nogle kardinalpunkter.

Bogen er en brutal afvisning af muhamedanismen som "tro" eller "religion". Der er tale om en ideologi, der ikke kan brødføde sig selv. Præcis ligesom de andre ideologier. Derfor er den afhængig af røveri. Den er kort sagt afhængig af udplynning af kulturer. Man skal her huske på, at muhamedanere ikke er et kulturfolk, men et naturfolk. I mental og materiel forstand er de tilbage i 2009. Altså før vores tidsregning. Det sidste er skrevet for egen regning, Davis postulerer det ikke, men implicit er det tilfældet.

En muhamedaners forståelse for "retfærdighed" er ikke det, vi civiliserede mennesker forstår ved ordet og begrebet. For en muhamedaner betyder

det sharia-lov. En muhamedaners forståelse for "tolerance" betyder heller ikke, hvad civiliserede mennesker forstår ved dette begreb. For en muhamedaner er "tolerance" et andet ord for at holde "vantrø" mennesker i slavetilstand i stedet for at slå dem ihjel. "Tolerancen" består i at holde dem i live og efterfølgende udplynne dem. Muhamedaneren er for syg, sløv og dum til at brødføde sig selv. Derfor skal andre forsørge dem. Mener de.

Abu Laban (død af kræft) kunne fortælle, at europæernes IQ ikke matchede muhamedanernes.

Sven Burmester, tidligere vicedirektør i Verdensbanken, kalder muhamedanismen en syg og forfejlet ideologi. Ingen hører efter. Den politiske klasse af levebrødspolitikere er skræmt fra vid og sans. De fatter ikke forskellen mellem det standard-europæiske stemmekvæg og muhamedanere.

I deres hjemmelavede iltfattige kredsløb har de afskrevet virkeligheden – helt og holdent. Klimakatastrofer, opvarmninger. Du godeste gud. De er jo blevet sindssyge. Gregory M. Davis klagør denne "politiske" masse-psykose. De er for dumme, simpelthen, til at fatte rækkevidden af deres egne fejlslagne ideologier. "Verdenssamfund", "globalisering" og andre ting. De har lige fået en røvfuld ved "Durban II" i Geneve. De fik tøv af den muhamedanske tosseanstalt. Hvor spændende!

Gregory M. Davis sætter kniven ind, hvor det gør ondt. "THE ELEPHANT IN THE ROOM":

Dette kapitel beskriver hvorledes "eliten" kagler, basker og laller videre, samtidig med, at der er en elefant i værelset. En elefant er en fysisk størrelse, der ikke er til at overse – for normale mennesker. Modsat "eliten", der intet ser. Elefantens tilstedeværelse i rummet bliver negligeret trods dens tilstedeværelse. Således også "elitens" lammelse. FN's racehysteri, hvor negere i Afrika slår hinanden ihjel for sjov, slavehandel blandt muhamedanere, der går ud over negere... Intet af dét er problemet. Problemet er den hvide mands racisme. Jeg gætter på, at den dag, hvor den hvide mands økonomi bryder sammen, så vil den "tredje verden" sulte ihjel. Resten vil dø af sygdom og krig

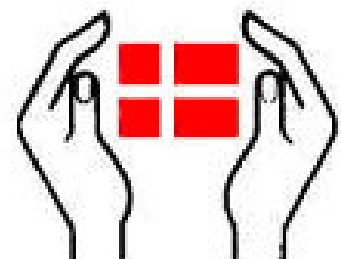
Er muhamedanere en omvandrende psykopatanstalt?

Gregory M. Davis fortæller, historisk, at jøderne var kendt for forstand, fornuft, produktivitet, rigdom, kunst og andre til vestlige normer hørende sysler. Det er de normer, der aldrig har været hjemmehørende på den arabiske halvø – sandkassen. Muhamedanerne hader jøderne, fordi de ikke er lige så kloge, smukke og venlige som dem. Ren misundelse.

"European civilization has hooked itself up to a suicide machine that with each passing day leaks another dose of deadly fluid into its veins." Det er en linje taget fra bogen. Der er vel ingen grund til at oversætte den?

Gregory M. Davis siger også, at krigen kommer. Det er ligegyldigt, om EU kæfter op om "fredens projekt", det bestemmer de nemlig ikke. Det gør de ubegavede muhamedanere. "Eliten" har importeret dette klientel af tabere og professionelle bistandsklienter. Nu sidder de i lort til halsen. De aner ikke, hvordan de skal komme ud af det svineeri, de selv har skabt. Derfor kan de ikke se THE ELEFANT IN THE ROOM.

Niels Hyrup Jørgensen

Ætsende vid imod undergangsindustrien

Henryk M. Broder:

HURRA – vi kapitulerer! Om lysten til at overgive sig.
(ISBN 978-87-7692-142-2, Jyllands-Postens Forlag, 2008. 144 sider. 169 kr.).

Henryk M. Broder er jøde. Den slags har det med at bruge humor – det skyldes deres intelligens.

Måske er der i denne bog også tale om ironi, i lårtykke stråler. Broder optræder altid i tysk tv med et Stars And Stripes på reversen, når han deltager i de mangfoldige debatudsendelser, der ses på tysk tv. Hans forældre overlevede Holocaust. Han er polak, men har tysk statsborgerskab.

Og så er han sindssygt giftig. Jeg har oplevet Broder i fri dressur på tv. Ingen fra den "politiske korrekte garde" tør efterhånden møde ham i en verbal holmgang. Han er simpelthen for stærk og brutal til de "sartes" nervesystem. Offentligt pisser han på "koryfæer" fra "68". Han viser sin foragt åbenlyst. Han kalder Guantanamo et Wellness Center for muhamedanere. "Hvad er det, de mangler der?" siger han.

Han starter brutalt og rå ud: "En pacifist er en, der fodrer en krokodille og håber på, at den først vil spise ham til sidst." – Winston Churchill.

Broder tæver uhæmmet løs på den "politiske klasse af levebrødspolitikere".

Hans massakre går især ud over den tyske venstrefløj. Han udstiller dem som infantile. Sinker, der har mistet jordforbindelsen. De kagler og skaber sig – uden reference til virkeligheden. Da Geert Wilders søsatte sit Fitna-projekt, var der ingen grænse for fordømmelsen. (også i Danmark). Det eneste, Wilders havde gjort, var at sakse videoklip fra de "europæiske moskeer" sammen med pluk fra koranen. Den slags må man ikke. Når muhamedanere brøler løs om etnisk masse mord, så holder alle kæft. Spændende, ikke? Fitna bekræfter, hvad muhamedanere er for nogle størrelser. De er nogle brutale svin, der ikke magter talens og argumentets kunst. Derfor er "den politiske klasse af levebrødspolitikere" ude af stand til at kapere, hvad de selv har sat i værk. De har kun underkastelsen tilbage. Og europæerne skal betale prisen for dette svineri.

Henryk M. Broders bog er en mosaik af politisk vanvid. Han skriver side op og stolper ned, hvor totalt vanvittigt det er blevet. Han fanger politiske udtalelser i luften for bagefter at destruere udtalelsens indhold som noget, der i strid med virkeligheden, er varm luft eller vanvid. Og han bliver ved. På alle sider i denne bog stråler hans klarsyn. Han ser det, andre ikke tør mene – og så siger han det tilmed klart og åbenlyst. Henryk M. Broder har et kærkomment

klarsyn mellem rigtigt og forkert. Eksempelvis den debat vi har haft i Danmark om det kristne kors som symbol om halsen og andre steder. Raseriet har været stort. Det diskriminerer – og så videre. Grundlæggende rager det ikke muhamedanere, hvad vi danskere går med og ikke går med. De er jo generelt uønskede af Danmarks befolkning, og deres mening om hvad som helst er lige gyldig. Broders konsekvensanalyse af denne materie er, som altid, præget af klarsyn. Hvis ingen danskere må bære religiøse symboler (jødiske og kristne) for at undgå at forulempe muhamedanernes "religiøse" følelser, så kunne man lige så godt afvæbne politiet for ikke at provokere de kriminelle, der også fik frataget deres våben.

Broders skarphed er respektindgydende. Han er alt det, som den "politiske klasse af levebrødspolitikere" intet har af. Det er det samme, side op og side ned. Broder hudfletter "eliten". Hans humor og sarkasme – måske ironi, måske bestemt af hans folks skæbne. Som hos Børge Rosenbaum (Viktor Borge), der uden at fortrække en mine kunne hensætte et publikum i eufori af glæde. Med Viktor Borge var scenen sat til glæde og morskab. Henryk M. Broder har sat scenen for sorg, hvis vi ikke snart reagerer.

Niels Hyrup Jørgensen

Minder, som ikke findes i noget fotoalbum

Knut A. Braa: *Den lange veien hjem.*
Flatåsen 2001. 3. oplag 2008

Knut A. Braas bog om tilværelsen som FN-soldat er stadig aktuell, selvom den blev udgivet første gang tilbage i 2001. Det bekræftes af, at den udkom i et tredje oplag i 2008.

De oplevelser, bogen beretter om, udspandt sig for endnu længere siden, nemlig i Libanon i 1980'erne. Men som forfatteren skriver i sit forord: "I går Libanon, i dag Kosovo, i morgen Syd-Afrika?"

Den røde tråd i bogen er de indre billeder, som alle soldater har med sig hjem: "Minder, som ikke findes i noget fotoalbum. Billeder af vold, lemlæstelse, drab, voldtægt, svig, angst og alkohol".

Det er oplevelser, som ofte fører til

det skjulte, men latente, posttraumatiske stressyndrom, som senere kan få tragiske følger for både soldaten og hans

nærmeste.

Knut A. Braa er uddannet ingeniør og økonom og har i mange år arbejdet i reklamebranchen. Han er en spændende og facetteret skribent, som har lagt flere af sine artikler ud på sin hjemmeside: www.braa.net

Han er ærlig og viger ikke tilbage for at træde de store over tæerne. Senest har han sagt ja til at vidne for den krigsforbrydertilalte Radovan Karadzic. Knut A. Braa kan bevidne, at USA i strid med FN's embargo fløj store mængder våben ind til den muslimske side i borgerkrigen i Bosnien i midten af 1990'erne.

I oktober udgiver Knut A. Braa en thriller, Fastball, som handler om disse lyssky aktiviteter, som bidrog til at optrappe konflikten.

Harry Vinter

En tiltrængt vitaminpille!

Alex Arendtsen: *Når danskere bøjer af, Islamiseringen af Odense*. Trykkefrihedsselskabets Bibliotek, 2009.

Jeg er vild med Alex Arendtsens bog! Den er godt skrevet, oplysende, tankevækkende og gennemsyret af en kostelig og lun humor, der gør den til en ren fornøjelse at læse.

Jeg vil anbefale at man køber og læser bogen så hurtigt som muligt. Og jeg vil også anbefale, at man samtidig, hvis man ikke allerede har gjort det, indkøber og læser Morten Uhrskov Jensens monumentale bog *Et delt folk*. De to bøger står rigtig godt til hinanden!

Arendtsens bog er en personlig beretning, der egentlig forløser Uhrskovs hovedværk, fordi den viser, hvad følgerne er blevet, helt nede i hverdagen, af de beslutningsprocesser, som Uhrskov dokumenterer.

Og netop den personlige vinkel giver en afgørende indsigt i, hvilke mekanismer, der i sin tid fik danske politikere til at kaste sig ud i det multikulturelle projekt, og som i dag gør, at politikere, embedsmænd og, ja, mange helt almindelige danskere har så svært ved at finde en grimasse, der kan passe.

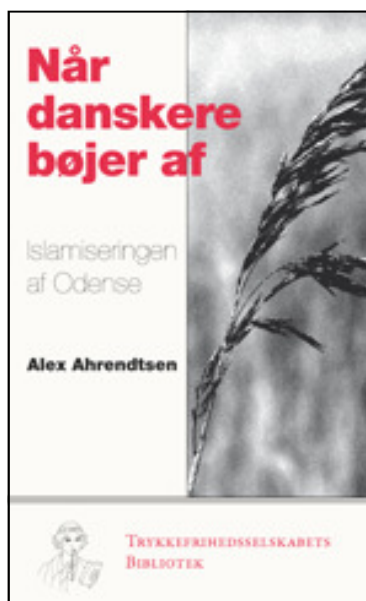
For det er nemlig de samme mekanismer, der gjorde sig gældende dengang, som gør sig gældende nu.

Som Arendtsen rigtigt påpeger, så er det egentlige problem ikke, at rettroende muslimer forsøger at omkalfatre det danske samfund, som de også forsøger at gøre alle andre steder, hvor de har fået fodfæste.

Det egentlige problem er, at vi - vesterlændinge - ikke kan finde ud af at sige fra!

Eksemplerne, på politisk korrekte mennesker med næsten skizofrene holdninger, er talrige i Arendtsens bog. Det er på en gang sørgeligt og urkomisk at læse de særprægede formuleringer, som så ofte er resultatet, af at forsøge på at få en meningsfuld holdning ud af at ville to modstridende ting på én gang.

Et særligt morsomt og grotesk eksempel kan findes på side 165, hvor Arendtsen citerer uddrag fra Udviklingspsygeplejerske (hvad fanden det så end dækker over) Birthe Olesens angreb på Rachel Adelberg Johansen, fordi sidst-

nævnte og andre sygeplejersker protesterede imod planerne, om at muslimske sygeplejerske skulle have lov at iføre sig religiøs hovedbeklædning på arbejde. Deri forekommer sætningen:

"potentielle kolleger i et demokratisk kollektiv."

Det er det rene DDR-sociolekt! Da jeg læste det, kom jeg i tanker om Margot Honecker, bedre kendt som "den lilla heks", der var undervisningsminister i DDR, og hendes herostratisk berømte, dogmatiske pølsesnæk, der skulle forsøge at dække over regimets totale fallit overfor virkelighedens problemer.

Dette og andre lignende eksempler afslører, mellem linjerne, noget fuldkomment væsentligt: Det strandede hele tiden på ordenes betydning, fordi grundskaden er, at man i sin tid valgte en definition på ordet forståelse, som man i dag hænger fast i.

Forståelse kan nemlig betyde to helt modstridende ting:

- 1) At man forstår et udsagns egentlige, kvalitative værdi, hvilket så danner grundlag for en stillingtagen. eller
- 2) At man på forhånd beslutter sig for at være forstående overfor den andens synspunkt, og på forhånd accepterer dette.

Hele det multikulturelle eksperiment bygger på, at man fra begyndelse valgte

at bruge definition nr. 2 på ordet forståelse.

Havde arkitekterne bag udviklingen valgt at begynde ved definition nr. 1, ville de nok have kunnet indhente oplysninger, som havde bragt dem i alvorlig tvivl, om chancerne for, at deres projekt ville lykkes.

Men hvorfor de ikke gjorde det, svarer Arendtsen også på fornem vis, i bogens afsluttende kapitel. Essensen er klar:

Manglen på erkendelse af, hvoraf man selv var og er rundet, kulturelt, åndeligt og værdimæssigt, gjorde, at beslutningstagerne slet ikke overvejede, om de mennesker, som de ønskede at invitere til Vesten, overhovedet delte de samme værdier og anså dem for univeselle.

Og det er stadig det, der for alvor er problemet. Indtil vi besinder os på vore egne rødder, er det naturligvis umuligt at indgå i nogen virkelig dialog med andre.

For en virkelig dialog indeholder altså, selvom det er stærkt angstprovokerende for diverse "Gutmenschen", en stor mulighed for, at man må sige "Nej, hertil og ikke længere!" At sige "Ja!" til alt har intet med tolerance at gøre. Det er blot ren og skær slaphed, kombineret med trangen til at føle sig som et særligt fint og godt menneske.

Arendtsens bog er en tiltrængt vitaminpille, der kan give den mest sortseende kulturpessimist (f.eks. undertegnede!) et rygstød. For trods de mange sørgelige eksempler på opportuniste, hykleri og almindelig fejhed, ikke mindst blandt repræsentanter for den såkaldte elite, rummer den også fortællingen om, at det kan lade sig gøre at begrænse og bekæmpe de værste tabeligheder. Og det endda med få personers medvirken!

Så længe blot én tror, er der håb. Og vi er trods alt mange, der tror.

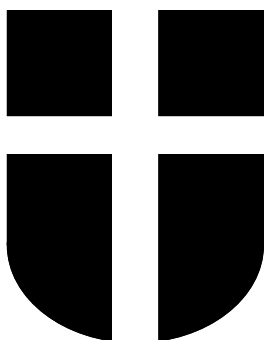
Alex skal have stor tak for at minde os om det!

Tomas Kierstein

Medlemsseminar

Alle medlemmer af Den Danske Forening inviteres til efterårsseminar

- Tid: Søndag den 11. oktober fra kl. 12:00 til 17:00
- Sted: Kildegården lokale 5, Helligkorsvej 12 i Roskilde
- Kl. 12: Vi indleder med en arbejdsfrokost, hvorunder medlemmer af styrelsen vil orientere om foreningens og nationens tilstand.
- Kl. 13: Efter frokosten fortsætter debatten med udgangspunkt i styrelsens orientering.
- Kl. 15: Gæstetaler: Ingeniør og forfatter Cherif El-Ayouty.
- Kl. 16-17: Afrundende debat og eventuelle vedtagelser.
- Tilmelding ved indbetaling af 50 kr. til foreningens konto: Reg.nr. 9173 Konto 4547551 senest 1 uge før og mærket "seminar".
For dette beskedne beløb får deltagerne både frokost og eftermiddagskaffe.
- Nærmere oplysninger ved henvendelse til tlf. 86 13 24 01.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*